

Mágův utajený svět 2

Na křídlech pegase

Ilka
Pacovská

Mágův utajený svět 2

Na křídlech pegase

Ilka Pacovská

2025

- *pro děti 9+ a milovníky pohádek*
- *fantasy typu „sakra“ místo „do p**le“*

Ilustrace Viky Králíková

Obsah

[Mise](#)

[Ohnivě vejce](#)

[Divočinou](#)

[Dohady](#)

[U krále](#)

[Poustevníkovy rady](#)

[Nečekané shledání](#)

[Pozorovatel](#)

[Děti](#)

[Bez možnosti obhajoby](#)

[Setkání v hospodě](#)

[Dopadení](#)

[Oběd u královny matky](#)

[Tajný plán](#)

[Ulice hanby](#)

[Hra o život](#)

[Brána vzpomínek](#)

[Kuba](#)

[Týna](#)

[Filip](#)

[Záhady utajeného světa](#)

[Poslední bitva](#)

[Zásnuby ve vězení](#)

[Kam za štěstím?](#)

[Epilog přímo pohádkový](#)

Mise

Filip se ve výborné náladě chystal na výpravu. Sice pořád netušil, jaký cíl jejich mise má, ale nijak zvlášť ho to netrápilo. Důležité pro něj bylo, že se konečně ocitl mezi sobě rovnými a nikdo se ho nesnaží zotročit.

Na cestu se vydalo patnáct mužů na koních. Dva mezkové navíc vezli věci potřebné k táboření, které se už nevešly do sedlových vaků. Skupina zamířila nejkratší cestou do hor. Vedl je chlapík, kterému se říkalo Ptáčník. Uměl napodobit snad všechny ptáky, na něž si člověk dokázal vzpomenout. Byl mladý, pružný a skvěle zacházel s mečem, jak Filip záhy zjistil. Trénoval s ním vždy po večeři, dokud se nesetmělo.

Filipovi se Ptáčníkova parta líbila. Bóža uměl vařit, baculatý Hrozen věděl, kde se co dá sehnat, drobný Dupík šplhal po stromech a po skalách jako veverka. Prostě každý tu uměl něco užitečného. Uvíтали, že se Filip bez řečí ujal péče o koně a mezky. Bylo příjemné zapadnout do party, která uznávala Ptáčníkovu autoritu a přátelsky se hádala jen o to, kdo dostane větší porci k večeři.

Filip marně natahoval uši, zda se někdo náhodou nezmíní o účelu jejich cesty. Přišlo mu hloupé se vyptávat na něco, co ostatním bylo jasné. Teprve v průběhu deštivého dne, kdy tábořili pod mohutným skalním převisem, došlo na vyprávění historek o úspěšných i neúspěšných misích.

„Hele, Ptáčníku, co všechno víš o sopečných orlech?“ zeptal se náčelníka Hrozen.

„Zajímá tě, čeho se máš bát?“ dobromyslně se zasmál jejich vůdce. „Především mohutných drápů. Pravděpodobnost, že tě sekne zobanem, je menší. Drápy na nechráněné kůži nadělají

pěknou paseku. Navíc i malé šrámy obvykle způsobí otravu krve. Není dobré si sopečné orly pouštět k tělu.“

„To se ti snadno řekne. Ale jak mám prohlížet jejich vejce, když u toho budou?“

Ptáčník pokrčil rameny. „Je užitečné si najít nějakou šikovnou pozorovatelnu.“

„Já už u hnízdiště jednou byl,“ zapojil se do hovoru Dupík. „Přiblížit se na dohled je zatraceně nesnadné. Jakmile tě vyhmátnou sojky, spustí poplach.“

„Divím se, že si je orli nedají jako svačinku. Proč vlastně hnízdí společně?“ ozval se Hrozen.

„Dobrá otázka,“ pochválil ho Ptáčník. „Trvalo mi dost dlouho, než jsem vyzoroval, co z toho mají. Ze skalních puklin tu vylézají skřípalové. Tihle mrňaví koryši si s oblibou pochutnávají na větvích, ze kterých sopeční orli budují hnízdo. Kvůli jejich nenasytné žravosti může vajíčko vypadnout z hnízda a rozbít se. Sojkám ale drobní skalní koryši náramně chutnají. Proto je orli tolerují ve své blízkosti a neublíží jim.“

„Jasně. A sojky je taky varují, když se blíží vetřelec,“ přikývl Hrozen. „Užitečná spolupráce.“

„Akorát, že nám to při hledání komplikuje život,“ vzdychl Dupík.

„Co vlastně hledáme?“ zeptal se Filip.

Podívali se na něj, jako by právě spadl ze stoličky pro mimina. Nicméně Ptáčník mu odpověděl. „Máme za úkol najít ohnivé vejce. Většina sopečných orlů snáší vejce bílá. My však potřebujeme objevit vejce červené. Pokud uspějeme, pokusíme se ho ukořistit. Měl bys vědět, že se ho nesmíš dotknout holou rukou. Jestliže ho objevíme a přemístíme do malého koženého vaku – taky ho máš ve své výbavě – máme vyhráno. Co

nejrychleji ho dopravíme ke králi, protože odměna za ohnivé vejce stojí za všechny nesnáze.“

Hrozen se při té představě zasní. „Mohli bychom si postavit tvrz poblíž královské cesty a žít si jako páni.“

„A co kdybych se vejce dotkl?“ zajímal se Filip.

„Červené vejce by se rozplynulo,“ odpověděl mu Dupík, „a ty bys vzápětí zmizel společně s ním neznámo kam.“

Hrozen přiložil další polínko do ohně a káravě se zahleděl na Filipa, jako by už samotný nápad ohmatat vejce byl proti zdravému rozumu. „V každém případě je lepší vejce odevzdat a vyzvednout si odměnu,“ dodal důrazně.

Další cesta probíhala v klidu. Jen jednou Filip zahlédl známý strom a pod ním několik bombaletek. Zastavil koně a šel je sebrat.

„Tohle se jíst nedá, nesbírej to,“ houkl na něj Bóža.

„Myslel jsem, že je to druh jablek,“ zahrál překvapeného Filip.

„Ani náhodou! Tohle ovoce by tě mohlo zabít. Zahod' to,“ nařídil mu kuchař.

Filip jeden plod zahodil a další tři si nenápadně nacpal do kapsy.

Jakmile doputovali k horskému jezeru, nařídil Ptáčník vybudovat pořádný tábor s krytým spaním a plachtou nad kuchyňským ohništěm. Svě muže rozdělil na čtyři trojice, akorát Bóža by pověřen vařením a Hrozen se měl střídat s Filipem na hlídce v době, kdy ostatní vyrazí pátrat po ohnivém vejci.

Tehdy se Filipovi poprvé podařilo Ptáčníka porazit v šermířském souboji.

Sojky jako ti nejzvědavější ptáci na světě hned přilétly obhlédnout nově vybudované tábořiště a zajímaly se, kde co sezobnout. Orly zahlédli plachtit vysoko nad zemí. Když se jeden

z dravých ptáků spustil nad jezero a chytil rybu, museli chtě nechtě obdivovat jeho majestátní rozpětí křídel.

Filip rozhodně chlapům nezáviděl jejich nebezpečný úkol. Pozoroval, jak si upevňují chrániče rukou, berou si kožené čapky, maskovací pláště, lana a vaky.

První i druhý den pátrací skupiny nacházely pouze bílá vejce. Hrozen ošetřil pár škrábanců a prstů odřených ze skal. Všichni se vesele smáli, když Dupík vyprávěl, jak prchal před rozhněvaným orlem. Chlapi nešetřili nadávkami na ukřičené a dotěrné sojky.

Ohnivě vejce

Poslední den před deštěm se nad jezerem vytvořil mlžný příkrov. Ptáčník vypadal znepokojeně. „Poslouchejte, chlapi, jakmile začne stoupat mlha, musíme všichni co nejrychleji zpátky dolů do tábora. Zvlhlé skály a špatná viditelnost by nás mohla zabít. Mějte to na paměti.“

Místo odpovědi jen zamručeli. Nikoho netěšilo, že zítra budou muset trávit deštivý den v nedostatečně krytém táboře. Neúspěch jim na náladě nepřidal.

Nervalo dlouho a mlha se začala šířit po okolí. Muži se postupně objevovali v táboře a dožadovali se teplého jídla. Nakonec chyběla jen Ptáčnickova skupinka. Mlha neustále houstla. V táboře zavládla nervozita. Chlapi by nejraději vyrazili svého velitele hledat, ale po poradě uznali, že dokud se nezlepší viditelnost, stěží mohou uspět.

„Haló, je tu někdo? Pomozte mi,“ ozval se z mlhy udýchaný hlas.

Za podpory dvou mužů se k ohništi dokulhal Ben. Dali mu napít a viseli mu na rtech, dokud nepromluvil.

„Je to špatný, kluci,“ podklesly pod něj nohy. Posadili ho a teprve nyní si uvědomili, jak moc je pocuchaný. Měl rozdrásaný krk a pravé ucho. Pořád ještě krvácelo. Rozervaná nohavice upozornila na jeho ošklivě poraněnou nohu.

„Co se stalo?“

„Načapal nás orel i se svou družkou. Kluky shodil ze skály. Naštěstí sklouzli jen pár metrů a zachytili se na úzké římse. Pokusil jsem se jim spustit lano, ale nebylo ho za co uvázat. Akorát že ptákům se moje počínání vůbec nelíbilo. Hnali mě jako splašenou myš až k jedné úzké puklině. A protože padla mlha, nezbylo mi, než se vrátit sem. Musíme jim pomoci.“

„Klidně sed'. Nejdřív tě ošetříme. Dokážeš pak v mlze najít místo, kde jste byli?“

Ben zavrtěl hlavou. Zvedl nešťastný pohled ke svým druhům. „Klouzal jsem dolů všelijak. Víím, že to bylo někde nad jezerem, ale kudy nahoru, to vysvětlit nedokážu.“

Filipovi se v hlavě honilo tisíc myšlenek najednou. Jako jediný by možná dokázal pomoci. Ale nebyl si jistý, zda se pegas umí orientovat v mlze. Na druhou stranu by mlha skryla jeho přítomnost, kdyby ho zavolał. Jenže je tu ještě další potíř. Dostatečně blízko ke skále se při letu přiblížit nedokáže. Jak to udělat? Snad kdyby měl patřičně dlouhá lana přivázaná k sedlu a spouštěl je shora... Dobrá... Nezbyvá než to zkusit.

Z tábora potřebuje nenápadně odnést vhodné sedlo a dvě nejdelší lana. Ihned svůj nápad uskutečnil. Bylo až směšně snadné se v mlze vytrazit z dohledu ostatních.

Sáhl pod kořili a zahvízdał na píšťalku. Možná se pegas do mlhy vůbec nevydá, napadlo ho, když čekal.

Náhle ucítil závan vzduchu a v příštím okamžiku už hladil Slunečnickovy nozdry. Pokusil se mu předat obraz dvou provazů přivázaných k sedlu a obraz mužů uvězněných na skále. Rád by se koně zeptal, zdali vidí v mlze, ale nedokázal svůj dotaz převést do obrazové řeči.

Slunečník pokýval hlavou, jako by rozuměl. Filip mu na hřbet připevnil sedlo a mimořádně pečlivě přivázał stočená lana.

„Buď opatrný, můj pegasíku,“ šeptal mu něžně při nasedání, „ať nepřijdeme k úrazu.“

Vzlétli. Filip v husté mlze neviděl vůbec nic. Jakmile kůň přestal stoupat, tlumeně zavolał: „Ptáčnicku? Dupíku?“

„Tady jsme,“ uslyšel přímo pod sebou.

„Spouštím dva provazy. Pokuste se je zachytit a pevně si je uvázat kolem hrudi. Až se vám to podaří, ozvěte se,“ zavolał

nazdařbůh do mlhy, spoléhaje na pegasovy smysly. Obdivoval okřídleného koně, jak se dokáže pouhým natočením křídel bez větších výkyvů držet nad zvoleným místem.

„Hotovo. Hotovo,“ ozval se vzápětí Dupíkův i Ptáčníkův hlas.

V mysli ucítil pegasovo upozornění, že se třemi dospělými lidmi zvládne letět pouze směrem dolů.

Odpověděl co nejjasnějším obrazem břehu poblíž tábora. Kůň se zvolna snášel níž a níž. Filip uslyšel dopad dvou těl a lana přivázaná k sedlu se uvolnila. Vytáhl nůž a přerízl je. „Au,“ řekl někdo dole, ale znělo to spíš našťavaně než bolestivě. Mladík se usmál a pobídl koně, aby se vzdálil.

Pegas se zaradoval a nabral výšku. V jeho mysli vibrovala otázka. Filip usoudil, že koně zajímá, proč muži uvízli na skále. Předal mu obraz hnízda sopečných orlů s červeným vejcem.

Slunečník pobaveně zaržál. Zatočil ve vzduchu širokým obloukem a přistál nahoře na skále. Hnízdící sopečný orel divoce zaútočil na koňské nohy, ale Slunečník ho lehce klepl kopytem a pták se s rozčileně zvednutými křídly stáhl z jeho dosahu.

Filip nevěřícně zíral do hnízda. Spatřil dvě vejce a jedno z nich bylo sytě červené. Sklouzl ze sedla s koženým vakem v ruce. Střenkou nože dostrkal vejce dovnitř. Dravý pták zlostně zakřičel, ale moudře se držel z dosahu kopyt. Filip zatáhl šňůrku a urychleně se vrátil do sedla. „Jsi naprosto úžasný,“ pohladil Slunečníka a nechal se odnést dolů.

Mlha se začínala trhat. Byl nejvyšší čas nabídnout létajícímu kamarádovi bombaletku a poslat ho domů.

Právě odepínal sedlo, když se za ním ozvalo překvapené: „No páni! To mě podrž!“

Dupík stál jako přimrazený a zíral střídavě na pegase a na sedlo, z něhož ještě trčely zauzlované kousky provazu

s uříznutými konci. „Tohle by mě ani ve snu nenapadlo. Jsi čaroděj?“ pohlédl s podezřením v očích na Filipa.

„To fakt nejsem,“ ujistil ho důrazně. „Akorát jsem se před časem skamarádil s tímhle létacím ořem. A dneska se náramně osvědčil.“

„Je úžasnej! A tobě dlužíme poděkování,“ kývl s úlevou Dupík. „Můžu sem zavolat naše chlapy?“

„Zbláznil ses? Tohle je moje největší tajemství. Pro mě za mě jim nakukej, co chceš. Třeba že jsem čaroděj a osedlal jsem si sopečného orla.“

„Nebudou mi věřit.“

„Ale budou, když jim dáš tohle,“ usmál se Filip a podal mu váček s úlovkem.

Dupík nahlédl dovnitř a ztuhl. „Vážně nejsi čaroděj? Vejce má hodnotu tvrze nebo malého hradu...“

Mladík si uvědomil, že už zpátky do party chlapů nezapadne. I kdyby Dupík mlčel, budou se na něj dívat jinak. A jak znal Dupíka, dlouho mlčet nedokáže. Velitel bude žádat vysvětlení. Ptáčníka měl rád a nechtěl ho obelhávat. A tajit pegase před Ursinem by bylo ještě náročnější. Nedá se nic dělat. Musí pryč.

Odhodlaně pohlédl na drobného chlapíka: „Právě jsem se rozhodl, že s vámi nezůstanu. Dones vejce králi a rozdělte se o odměnu.“

Dupík na něj chvíli nevěřícně zíral. Pak rozepnul opasek a stáhl z něj meč a váček na peníze. Obojí podal Filipovi. „Tahle zbraň je podstatně lepší než ta, co sis nechal v táboře, a pár drobných by se ti po cestě taky mohlo hodit. „Zbytek tvého podílu z odměny si u mě můžeš kdykoli vyzvednout. Schovám ti ho. A pokud někdy budeš potřebovat opravdového přítele, nejméně jednoho v téhle partě máš,“ podal Filipovi ruku.

Mladík ji s úsměvem přijal.

„Budeš nám chybět,“ dodal Dupík a sebral odložené sedlo.

Filip nabídl Slunečnickovi bombaletku a vzlétl s pegasem vzhůru k obloze, kde slunce právě vítězilo nad mlhavými cáry.

Divočinou

Týna stále častěji přemýšlela o dvojčatech. Rodiče je milují a netuší, že kluci nebyli uneseni, ale sami utekli a teď se toulají divočinou se třemi bývalými otroky barona Krupana. V rodině barona se k ní vždy chovali velice přátelsky. Měla by jim dát vědět, že jsou chlapci v pořádku. Ale jak to provést, aby z ní zase neudělali otrokyni. Je krajně nespravedlivé, aby kvůli chamtivosti nějakých darebáků přišla o svobodu!

V prvních dnech byli kluci nadšení. Bavilo je sbírat dřevo na oheň, hledat houby do polévky, pomáhali krmit a napájet mezka.

První deštivý den v lese jim však pokazil náladu. Nemohli si hrát, honit se mezi stromy, k jídlu bylo nedostatečně ochucené obyčejné těsto, namotané na klacek a opečené nad skomírajícím ohníčkem.

„Nebojte se,“ povzbuzoval je Kuba, „zítra strejda Mlčoch uloví nějakého ptáka nebo králíka.“

„Já bych si dal lívance s medem,“ zatoužil Leon.

„A já Matyldiny škusánky s mákem,“ vzdychl Dink.

Kuba se na Týnu za jejich zády významně zašklebil. Dívce byla jeho taktika jasná. Sice kluky povzbuzoval v jejich odhodlání stát se dobrodruhy, ale dříve nebo později jim určitě začne chybět měkká postel, pořádné jídlo, rozmazlující péče baronky a chuťvy a nakonec i otcův chlapský přístup k výchově. Pokud všechno půjde podle Kubova plánu, lesní život malé kluky znechutí nejpozději do dvou týdnů. Počítal s tím, že ve chvíli, kdy dorazí do blízkosti Krupanovy tvrze, budou dvojčata sama naléhat na návrat k rodinnému krbu.

Mlčoch toho jako obvykle moc nenamluvil, ale bral oba kluky na procházky lesem, učil je, jak se pohybovat tiše, jak se ukrýt i jak bezpečně vyšplhat na strom.

Na lesním jezírku se jim podařilo ulovit kachnu.

„Fuj,“ odtahoval se Leon, když muž ptáka zabil a vytáhl z něj šíp.

„Doufám, že ti nechutí vydržet až do večera a odmítneš svůj díl pečeného masa,“ ušklíbl se na něj Mlčoch.

„Budou k němu aspoň placky?“ smlouval klučina.

„Nebudou. Mouka nám došla. Ale pár oříšků a trochu sušeného ovoce snad najdeme.“ Dvojčata si vyměnili ublížený pohled.

Při cestě zpět Mlčoch kluky zastavil a ukázal před sebe.

„Tamhle je myslím vosí hnízdo. Raději ho obejdeme.“

„A proč?“

„Kdo vosy podráždí, dostane žihadlo.“

„Já se nebojím,“ zatvářil se Dink statečně a vykročil kupředu.

„Radši se schovej za keřem a ani se nehni,“ odchytil muž Leona a smýkl jím do strany.

Vzápětí vystartoval za Dinkem, ale bylo pozdě. Kluk zvědavě dloubl do vosího hnízda. Zuřivé bzučení malého zvědavce pořádně vyděsilo. Rozběhl se zpět k Mlčochovi. Ten odhodil luk, popadl chlapce a utíkal s Dinkem pod paží k jezírku. Kachna upevněná na opasku ho tloukla do nohy.

„Až tě odstrčím, zůstaň ležet a nehýbej se,“ nařídil vyděšenému klučinovi a prudkým pohybem ho shodil pod husté keře. Rozzuřený hmyzí roj si manévru nevšiml a vytrvale pronásledoval prchajícího muže. Mlčoch strhl veškerou vosí pozornost na sebe. Nebyl dost rychlý, takže schytl do krku několik žihadel. Bez váhání v rozběhu skočil do jezírka. Snažil se zadržet dech a vydržet pod vodou co nejdéle. Sunul se pod hladinou ke břehu a tam opatrně vystrčil hlavu. Pár vos ještě bzučelo poblíž. Znovu se potopil a pak ještě dvakrát, než se rozdrážděný hmyz uklidnil a zamířil jinam.

Když se konečně vydrápal na břeh, vodní rostliny na něm visely jako nechtěné maskování. Jako první se objevil Leon a smál se, až se za břicho popadal.

„Kdybys viděl, jak vypadáš,“ křenil se od ucha k uchu.

„Jsem rád, že se dobře bavíš,“ kysele bručel Mlčoch, zatímco ze sebe strhával vodní porost a rozhlížel se po druhém chlapci.

Ten dorazil schlíple a s brekem. Ukazoval poštipané ruce. „Hrozně to bolí,“ stěžoval si.

„Běž si je ochladit do vody,“ muž kývl směrem k jezírku.

„Musím tam taky skočit celej?“ zaváhal Dink.

„Snad ani ne,“ konečně se usmál Mlčoch, „namočené ruce by měly stačit.“

„Pořád to bolí,“ fňukal Dink.

Mlčoch kluka prohlédl a pokrčil rameny. „Víš, kamaráde,“ začal ho poučovat, „k životu se dá přistupovat dvěma způsoby. Buď poslechněš dobrou radu, nebo ji neposlechněš a jdeš rýpnout do vosího hnízda, abys viděl, co to udělá. Právě sis to vyzkoušel na vlastní kůži. Tak si nestěžuj.“

„Ještě máš kus zeleného za krkem,“ upozornil Leon, aby odpoutal pozornost od bratra.

Mlčoch si dřep, aby ho kluci zbavili přichyceného šlahounu. Dink se jemně dotkl jeho krku. „Taky tě poštipaly,“ vyhrkl udiveně.

„Jo,“ vzdychl muž, „takhle svět odměňuje dobré skutky.“ Pokusil se vyždímat některé části oblečení. Leon mezitím přinesl luk a Dink si ještě jednou namočil bolavé ruce.

Naštěstí se bolestivé otoky po žihadlech do druhého dne zahojily a celá jejich skupina pokračovala v cestě. Kručelo jim v žaludku, protože našli jen pár jablek. Zbylou zásobu oříšků a sušeného ovoce nechávali pro kluky. Houby jako obvykle

vylepšily polévku, i když dvojčatům už se houbová polévka přejedla.

Jednoho dne Mlčoch zastřelil sojku a poté zjistil, že právě krmila dvě dospívající mláďata. Byla maličká a nemělo cenu je zabíjet pro maso, proto je klukům přinesl živá.

Dink s Leonem se nadšeně pustili do hledání žížal a brouků pro své nové okřídlené mazlíčky.

Kuba někde nařezal hromadu prutů a hned se společně s kluky pustil do výroby dvou klícek, aby jim mláďata nezmizela v podrostu. Klíčky nebyly nijak zvlášť bytelné, proto je na převoz museli ukládat do látkových obalů. Ale aspoň měli kluci nějakou zábavu, když už jídla bylo pomálu.

„Měli bychom jít na trh a koupit něco dobrého,“ navrhoval Dink, „já vám klidně přidám svoje mince.“

„Já taky,“ připojil se k bratrovi Leon. „Dal bych si buchtu.“

„Což o to, něco na zub by se nám hodilo,“ polkla dívka při té představě sliny, „ale jestli má váš táta kapku rozumu, všichni široko daleko vědí, že vás hledá.“

„A kdyby nás někdo zahlédl,“ přidal se k hovoru Mlčoch, „skončíme pověšení na nejbližším stromě.“ Muž na kluky vykulil oči, vyplázl jazyk a gestem naznačil smyčku kolem krku.

Dvojčata se při pohledu na jeho grimasu rozřehtala.

„Vážně humorná představa,“ ušklíbl se Kuba.

„My tátovi řekneme, že jste nás neunesli, že jsme utekli sami,“ ujišťoval je Leon.

„Jasně. Jenže máma tě někam zavře a než stihneš cokoliv říct, pro nás bude pozdě,“ zavrtila hlavou Týna a mince, které se jí Dink snažil vnutit, vzala a nasypala mu je zpět do jeho váčku.

Kluci zklamaně vzdychali, ale když viděli, že jejich taktika nezabírá, vyloudili aspoň pár oříšků.

Nejhorší chvíle prožili v průběhu dalšího deštivého dne. Od předchozího večera si schovali kus pečeného králíčího masa. Bohužel ho ucítil medvěd a vyhnal je z jejich provizorního přístřešku do deště.

Seděli na stromě a smutně sledovali, jak zvíře pustoší jejich úkryt. Mezek se hned na začátku utrl a utekl kamsi do lesa. Naštěstí byl medvěd líný ho pronásledovat a zřejmě netoužil ani po lidském mase. Dink tiše zaúpěl, když zahlédl, jak mlsná šelma trhá vak se zbytkem oříšků a sušených plodů. Huňáč pečlivě sbíral vše, co se rozsypalo. Pak se pod jeho váhou zbortila poslední část úkrytu, zbudovaného z větví a plachty. Medvědovy tlapy drtily polámané větve.

„Zabije naše sojky! Máš s sebou luk. Proč ho nezastřelíš?!“ zlobil se na Mlčocha Dink.

„Zabít šípem medvěda není snadné ani když stojíš nohama pevně na zemi. Když se netrefím, naštve se a vyšplhá za námi. To bys chtěl?“

„On umí šplhat?“ vyděsil se Leon.

„Umí výborně šplhat i běhat. Raději vyčkáme, až ho omrzí čenichat a sám odejde.“

„Jsem mokrý a je mi zima,“ mračil se Dink.

„Jasně,“ přikývl Kuba a pokusil se usadit na větví pohodlněji, „všichni jsme hladoví, zmoklí a tlačí nás zadek. Ale zatím nemáme drápy zatnuté v zádech a nejsme napůl sežraní.“

„Kdyby tu byl táta, slezl by a probodl by ho,“ vyčítavě se po něm podíval Dink.

„Jenže tu není. A ty se přece nechceš vrátit k rodičům,“ popíchl ho mladík.

„Teď už chci,“ trucovitě se zamračil a vyměnil si s bratrem pohled, který byl srozumitelný jen jim.

Jakmile medvěd odkráčel, Mlčoch sklouzl po kmeni dolů.
„Půjdu najít mezka,“ oznámil jim, „vy raději zůstaňte ještě chvíli
nahore, kdyby se huňáč motal poblíž.“

K jejich úlevě už se mlsný zvědavec do mokrého poničeného
tábořiště nevrátil.

Dohady

„Lily, jsi krásná malá holka. Je směšné, abys hrála bělovlasého vousatého staříka.“

„Sklapni, Lokane! Za prvé nejsem malá holka a za druhé dovedu zahrát i zavšiveného opilce, jak dobře víš.“

„Já vím, já vím. Ale mnohem lépe ovládáš sojky našeptávačky. Mohla bys Filipovi...“

Důstojně vyhlížející čaroděj s chytrýma očima byl přerušen dívkou, která teprve nedávno dorostla do věku, kdy mohla vstoupit do magického kruhu jako novicka. Trucovitě pohodila černým ohonem, do něhož si sepnula bohatou hřívu vlasů.

„Víš co? Nech si své hloupé rady. Našeptávat se dá holkám. Kluci spíš po sojce něčím mrsknou, než aby ji poslouchali. A já už mám napůl zařízení, že Filip přijde za staříkem sám. Jen mu poradím, co dál. Rychleji to zařídit nedovedu, když zatvrzele lpíte na tolika omezeních. Ty se radši starej o tu svou nafrněnou slečinku. Ať je ve správný čas na správném místě.“

„Na začátečníci jsi pěkně drzá.“

„Jestli to nebude tím, že mi to myslí lépe než vám nejmoudřejším génium,“ významně se na něj usmála a koledovala si o pohlavek.

„Dobrá, dobrá, ať je po tvém. Já jen, že ti to víc sluší s černým ohonem, než s bílým plnovousem.“

Dívce se na tváři objevil zasněný výraz. „Ráda bych si někdy vyzkoušela roli pegase.“

„Neplácej hlouposti,“ vážně ji napomenul čaroděj. „Tvoje pokusy by je mohly poplašit. Budme rádi, že ještě nevyhynuli. Moc nechybělo a jeden z nich mohl nedávno přijít o život. Nezapomeň, že smíme jen maličko postrkovat, ne dirigovat celý svět.“

Otráveně zakroutila očima, aby dala najevo, že tohle všechno pochopitelně dávno ví a není potřeba ji pořád dokola napomínat a poučovat.

U krále

Král se zvedl, s úsměvem pokynul přihlížejícím a majestátním krokem opustil pódium. Zlatě vyšívaným pláštěm zametal mramorem vykládanou terasu, když kráčel k masivním dveřím, které před ním stráže uctivě otevřely. Aniž se rozhlédl, vstoupil dovnitř. Jakmile veřeje s cvaknutím zapadly, nahrbil ramena a rozepnul sponu pláště. Nechal honosný odznak své moci sklouznout na podlahu. Žezlo, jablko i korunu odložil do otevřené připravené schránky. S úlevou se protáhl a přijal od sluhy pohár vína.

Veřejná slyšení a soudní rozhodování nenáviděl. Bylo však nutné poddaným dopřát alespoň jednou za dva týdny královské vystoupení, aby si udržel autoritu a zdání spravedlnosti. Na tyhle únavné dny se král netěšil. Po okázalé části určené divákům totiž následovala náročná porada s těmi, kdo se o veřejný pořádek starali. Bylo nutné ve vzájemné shodě řešit potíže, které se na království hrnuly ze všech stran. Pořád si někdo na něco stěžoval. Špatné cesty, lapkové, neúroda, epidemie, záplavy, sucho, otrokářství, vzpoury... Co to asi bude dneska, pomyslel si král, když vstupoval do síně, kde už na něj netrpělivě čekali.

Ve velké zdobené místnosti stály dva stoly, bohatě obložené pochoutkami. Malý stůl byl určen pro krále a jeho čtyři rádce. Volná zde zůstala jen jedna židle, na niž měli po jednom usednout stěžovatelé a žadatelé s nejzávažnějšími problémy.

Král zabloudil pohledem k velkému stolu, kde na své slyšení čekali ti, kdo se domohli nejvyšší audience. Dnes jich bylo naštěstí jen pět. Zbylých patnáct křesel zelo prázdnotou.

„Nuže, dáme se do práce,“ kývl panovník na mága, který určoval pořadí hostů.

Během nejbližších hodin naplánovali stavbu nového mostu přes řeku, včetně dobudování okolních cest, tažení proti nejdrzejší pirátské partě, odsouhlasili přechodné snížení daní pro vesnice, které pošlou do hlavního města muže na vojenský výcvik a zamítli hromadné vyhubení magických tvorů, škodících na úrodě a dobytku.

„Smíte na svém území zabít jen takové, co vás ohrožují na zdraví a na životě,“ shrnul jednání král.

Mág se nespokojeně zavrtěl. „Objednejte si amulety, které umí magické tvory odhánět,“ doporučil zamračenému žadateli.

„Ty potvory k ničemu nejsou. Nechápu, proč se jich zastáváte. A dvojnásob nechápu, proč mám za jejich ničení platit pokutu! Navíc po mně chcete, aby z toho mála, co mi zbylo, kupoval nějaké hloupé amulety?!“

Jeden z rádců se k muži naklonil blíž: „Pokud je mi známo, váš drobný zisk by celoročně uživil polovinu našeho vojska.“

Chlap se naštvál, prudce vstal, prkenně se uklonil králi. Bez dalších slov odkráčel a práskl za sebou dveřmi.

Mág se uchechtl. „Stálo ho velké úsilí, aby nahlas neřekl něco, zač bychom ho mohli zavřít.“ Poté mávl rukou na posledního žadatele.

„Můj králi,“ uklonil se muž s levicí na hrudi v tradičním rytířském pozdravu u společného stolu.

„Posaď se,“ vyzval ho král, „a přednes nám svou záležitost.“

„Jsem baron Krupan a přišel jsem požádat o pomoc při pátrání po mých unesených dětech.“

Poté vylíčil, jak probíhalo přepadení kláštera. „Tři moji noví otroci se přidali k lapkům a nejspíš se přímo podíleli na únosu mých malých synů.“

„Pro jaký zločin je odsoudili do otroctví?“ dotázal se nevlídně jeden z rádců. „Nebo se snad jedná jen o služebníky s dlouhodobým závazkem?“

„Ať jsou, kdo jsou, prostě mají prsty v únosu mých dětí,“ rozčílil se baron.

„Žádali výkupné?“

„Zatím ne.“

„Máte představu, kde je hledat?“

„Kdybych měl, osobně bych jim dávno zakroutil krkem. Moje žena šílí a chlapi, které jsem poslal na zvědy, se vrátili s prázdnou.“ Krupan pokrčil rameny. Řadu nocí se nevyspal a temné kruhy kolem očí umocnily jeho unavený výraz.

Král pohlédl na mága. Ten poposedl na židli a zeptal se: „Orákulum jste navštívili?“

„Víte, jaké jsou čekací doby a kolik stojí jedna otázka?“ ohradil se Krupan. „První volný termín nabízí chrám až za pět týdnů. Pokud ovšem zaplatím hned teď. Jenže po zaplacení orákulu už mi na výkupné za děti nezbyde.“

Král se zachmuřil. „Chrám nepřihlíží k míře naléhavosti?“ upřel panovník nespokojený pohled na mága.

Ten si nervózně popotáhl plášť lemovaný hvězdami. „Zařídím vše potřebné, výsosti,“ souhlasil pod nevysloveným nátlakem.

Nyní se král obrátil ke svému vojenskému rádcovi. Ten už se stihl připravit a žádnou pobídku nepotřeboval.

„Poskytnu baronovi družstvo v zácviku, stopaře a mladšího zvěda. K tomu dvě poštovní sojky, kdyby narazili na větší uskupení lapků.“

„Výborně,“ pochválil ho král. „Ať se stopař i s baronem dostaví odpoledne do chrámu s orákulem. Věřím, že s tím ostatním už se tu nemusíme zabývat.“

Baron Krupan vstal a uklonil se: „Děkuji, Vaše Veličenstvo.“

Král ho důstojným gestem propustil.

Jakmile za posledním žadatelem zapadly dveře, mág se vyčítavě otočil ke králi. „Kdybychom každého žadatele pouštěli k orákulu přednostně a zdarma, objeví se nám za chvíli před chrámem krvavé protesty.“

„Tohle je pochopitelně výjimka. Kdybych Krupanovi nepomohl, moje matka by se mnou kdovíjak dlouho nemluvila,“ vzdychl král. „Přátelí se totiž s baronovu ženou.“

„V tom případě chápu,“ ušklíbl se mág. Ani on se netoužil dostat do křížku se šlechtičnou, která svého syna protlačila až na královský trůn.

Poustevníkovy rady

„Čekal jsem tě. Právě chystám večeři,“ s úsměvem na Filipa pohlédl stařík s bílým vousem.

Mladík sotva popadal dech, jak se snažil vyšplhat do poustevníkova příbytku co nejdřív. Měl by svou záležitost vyřídit rychle, aby se tu nezdržel do tmy.

„Není kam spěchat, chlapče,“ podotkl poustevník, jako by slyšel jeho myšlenky. „Zítra bude pršet a my si můžeme celý den povídat o všem, co tě bude zajímat. Nejdřív ale vezmi tuhle velkou nůši a skoč dolů pro zásobu dřeva. Slunečníka pošli domů. Dneska už musí být unavený.“

Filip se nenamáhal s odpovědí. Popadl nůši a spěchal vyplnit vše, co mu bylo nařízeno. Stařík s přimhouřenýma očima spokojeně přikyvoval a míchal hrachovou kaši v kotlíku.

Společně se najedli a mlčky sledovali západ slunce do načechraných oblaků na obzoru.

„Zítra mi povíš, jak se ti vedlo,“ zavedl poustevník zívajícího Filipa k provizornímu slamníku a podal mu čistou houni. „Dobře se vyspi.“

Mladík poděkoval a usnul, sotva dolehl.

Když se ráno probudil, poustevník ve svém příbytku nebyl. Venku šuměl hustý vytrvalý déšť, proto se ani nenamáhal staříka hledat a rozhodl se uvařit čaj. Tím snad nic nezkaží. Vlastně ani nezpozoroval, kdy se stařík za jeho zády objevil. Jeho oděv byl čistý a suchý. Tím se definitivně potvrdily jeho kouzelné schopnosti. Když navíc rozbalil uzlík s buchtami, Filipovi se rozzářily oči. Do vyprávění se pustil už při jejich konzumaci.

Stařík naslouchal a vypadal spokojeně.

„K čemu bude králi rudé vejce?“ zeptal se mladík, když vyprávění dokončil.

„Nejsem si jistý, zda je určeno přímo pro krále. V hlavním městě se nalézají dva chrámy. Jeden z nich, Pantukanův krvavý chrám, je zasvěcen zrození, smrti a můžeš v něm získat kouzelné ochranné amulety. Kdo na jeho oltář položí rudé vejce, postoupí na další úroveň poznání.“

„Znamená to, že zemře?“

„Představ si smrt jako schodiště. Může vést nahoru i dolů. Každopádně tě posune na jinou úroveň.“

„Asi nechápu, co tím myslíš,“ mladík bezradně pokrčil rameny. „Ale to je jedno. Zatím se umírat nechystám. Odpovíš mi i na další otázky?“

„Ale jistě. Jen se ptej.“

Filip přemýšlel, čím začít. „Proč si nemohu vzpomenout na předchozí část života?“

„Čistá mysl ti umožní lépe najít sám sebe.“

„Vrátí se mi někdy vzpomínky?“

„Teprve až přestoupíš na jinou úroveň vědomí.“

„Až umřu?“

„V tomto případě se nejedná o smrt v pravém smyslu toho slova. Víc ti toho nyní vyjevit nesmím.“

„Aha. Takže jiná otázka. Proč prší každý sedmý den?“

„Protože to tak nejlépe vyhovuje rostlinám i lidem.“

„Zdá se mi divné, že je počasí tak přesné.“

„Svět je spoután magickou strukturou, umožňující lidem lepší život. Počasí je časově vyladěné, zranění se rychle hojí a každý dostává mince, aby se uživil.“

Filip se zamračil. „Snaha o lepší život?! Opravdu?! Lidi jsou tu zotročováni a nikdo s tím nic nedělá!“

„A co s tím hodláš udělat ty?“

„Proč já?“

„Protože ti to vadí.“

„Nikdo by mě neposlouchal. Tohle má řešit král a jeho lidé.“

„Oni se snaží. Už před nějakým časem vyhlásili, že otroctví je zrušeno a zůstane zachováno pouze jako trest za těžké zločiny.“

„Asi to neoznámili dost hlasitě,“ ušklíbl se Filip.

„Ještě nějaké otázky?“

„Ano. Tu nejdůležitější. Jak mám najít své přátele?“

Stařík zamyšleně pokýval hlavou. „Jistá možnost by tu byla. Víš co? Po obědě vyzkoušíme, jak silná je vaše vzájemná náklonnost.“

Filip se nedokázal pořádně soustředit na jídlo, protože mu nepřetržitě vrtalo hlavou, co tím poustevník myslel. Ani odpovědi na otázky, které dostal, ho neuklidňovaly. S tímhle světem bylo něco v nepořádku. Ale jelikož neměl vzpomínky na svůj předchozí život, nedokázal vyhmátnout podstatu záhady.

„Kdybys byl král, co bys tady vylepšil?“ zeptal se ho stařík.

„Postaral bych se, aby lidi pracovali v důstojných podmínkách. Hlavně bych si posvítil na lumpy, kteří bohatnou na úkor těch nejchudších a bezmocných.“

„Hm. Náramně hezká vize. Jenže lidé jsou jen lidé. Hlupáky a darebáky nepředěláš.“

Staříkovi trvalo docela dlouho, než našel všechny potřebné náležitosti ke slíbenému pokusu.

Na podlaze udělal místo a rozložil velkou mapu. Potom před Filipa vysypal několik figurek vyřezaných z průsvitného kamene.

„Vyber si,“ vyzval ho, „pro každého svého přítele takovou figurku, která ti ho nejvíc připomíná.“

Mladík prohlížel zvířátka na podlaze. Bral do rukou jedno po druhém. Někteří odložil rovnou, až před ním zbylo pět možností – vlk, medvěd, liška, zubr a kočka.

Mumlal si sám pro sebe: „Mlčoch se nezdá. Zubr jde do střetu čelem, ale on bude spíš medvěd. Je rychlý, schopný, umí překvapit. Určitě medvěd.“ Položil vyřezaný kamínek na mapu.

„Týna by mohla být liška nebo kočka. Ne, rozhodně není záludná. Touží po pohlazení, ale zároveň umí vystrčit dráčky. Jednoznačně kočka.“ Další figurka se ocitla na mapě.

„Kuba je chytrý, odvážný, umí plánovat, ale do bojové síly ještě nedozrál. Víc liška než vlk?“ Váhavě na mapu přidal figurku lišky.

„Výborně,“ pochválil ho poustevník a vyřezaná zvířátka rozmístil do různých rohů mapy. Poté zavázal Filipovi oči. „Nyní se soustřeď na jednoho ze svých přátel. Co nejvěrněji si vybav jeho podobu. Zároveň v sobě vyvolej jiskřičku sympatií. Nech ji rozhořet co nejvyšším plamenem.“

Snažil se vyhovět, jak nejlépe dovedl. Podoba Kuby naskočila okamžitě, ale s plamínkem si nevěděl rady.

Po delší době marného úsilí ucítil na rameni poustevníkovu ruku. „Uvolni se a vyčisti si hlavu. Až se úplně zbavíš první vzpomínky, vyzkoušej další figurku. Nespěchej. Detaily jsou důležité.“

Poslechl. Mlčocha mnohem víc chápal a byl mu i svým způsobem zavázán. K mlčenlivému medvědovi přilnul mnohem víc než k bláznivému klukovi. Tentokrát se plamínek jeho sympatií rozhořel bez potíží. Úplně ztratil pojem o čase.

V okamžiku, kdy se měl soustředit na Týnu, se cítil psychicky vyčerpaný. Báł se o ní přemýšlet. Bránil se myšlenkám, nad kterými ztrácel kontrolu. Zaplavily ho emoce, zaplavil ho strach i nesmělá naděje. Ztěžka dýchal a pokusil se udržet představu v mezích slušnosti. Bylo to však silnější než on. Jako by ji objímal a líbal. Toužil se dotknout jejích vlasů, kůže, probouzet se každý den v její společnosti...

Stařík ho zarazil dřív, než emoce úplně přemohly rozum. Připadal si vyčerpaný jako po celodenním náročném pochodu.

Stáhl si šátek z očí a pozoroval poustevníka, jak do rohů, kde figurky původně stály, klade dřevé kamínky s navázaným provázkem. Každá figurka se nyní na mapě nalézala někde jinde. Kubova liška se z rohu vzdálila jen o malý krůček, avšak medvěd výrazně postoupil kupředu a kočka doputovala nejdál.

Stařík z rohů natáhl provázky ve směru postupu figurek. Překřížily se v oblasti jihovýchodně od hlavního města.

„Jaká je pravděpodobnost, že jsou tvoji přátelé spolu?“ zeptal se Filipa.

„Velice malá,“ odpověděl, „dokonce ani nevím, jestli jsou naživu.“

„Věř mi, že jsou. Jinak by se jejich figurka nepohnula.“

„Pořád mi není jasné, jak je mám najít.“

„Nejlepší volbou bude kočka.“ Stařík mladíkovi podal průsvitnou figurku. „Když zavřeš oči a soustředíš se na ni, vždy se posune směrem, kde se hledaná osoba nalézá. Požádej pegase, aby tě donesl na zelenou pastvinu pod nejstarším dubem. Žádné bližší místo od bodu, kde se protínají tvoje provázky, mě nenapadá. Pak už bude záviset jen na tobě, jak rychle svou kočku vypátráš.“

Zbytek odpoledne trávil Filip úpravami oblečení, broušením zbraní a smlouváním se staříkem, za kolik mu prodá zásoby na cestu.

Dopadení

„Sojky jsou pryč,“ Leon vyhrabal z polámaného přístřešku rozdrcené zbytky klecí.

Oběma klukům se do očí draly slzy. Týna k nim mlčky přiklekla a začala věci třídit na použitelné a zničené. Když skončila, významně pohlédla na kluky.

„Jejich mrtvolky tu nejsou. Dostaly se ven a nejspíš uletěly.“

„Vážně?“ Dink si potají utřel slzičky a dloubl do bratra, který hlasitě popotahoval. „Třeba se k nám ještě vrátí.“

Kuba pohlédl na to, co zbylo z jejich zásob, a zavrtěl hlavou. „Být jimi, zkouším se uživit jinde. U nás medvěd sežral všechno, co jsme měli, dokonce nám rozsápal i měchy na vodu.“

„Ale já mám hlad,“ protestoval Dink.

„A žízeň,“ připojil se k němu bratr.

„A chceme domů,“ dodali dvojhlasně.

Z lesa se ozval šramot a zapraskalo křoví. Všichni se vyděsili. Rozběhli se ke stromu, na němž přečkali řádění mlsné, hrůzu budící šelmy.

„Tak jsme tady,“ zahalekal Mičochův hlas. Táhl za sebou ztraceného mezka.

„Fuj, tys nás vyděsil,“ držela si Týna ruku na hrudi a snažila se zklidnit svůj dech. „Dupeš jako medvěd.“

„Žádný strach! Kdyby ten chlupatý darebák zůstal někde poblíž, máš mezek by se choval úplně jinak,“ ukázal na zvíře, které právě začalo okusovat zelený keřík.

„Nasedneme a pojedeme domů!“ rozhodli kluci. Pak se ale zarazili a tázavě se podívali po svých průvodcích.

„Já jsem pro,“ souhlasil Kuba. „Přesuneme se na kupeckou cestu a prvního, kdo pojede kolem, požádáme, aby zavezl kluky domů.“

„Ale, to přece...“ nelíbilo se Dinkovi, že by museli nasednout k někomu cizímu.

„Jasně! Musíte nás dovézt až k mámě,“ poručil si Leon.

„Je od tebe hezké, že chceš zůstat s námi, kamaráde,“ bezradně rozpráhl ruce Kuba, „ale buď přijmeš pomoc kupců, nebo tě čekají dny hladu, žízně a bolavých nohou.“

„Není o čem přemýšlet,“ uťal diskuzi Mlčoch. „Kupecká cesta je jediná možná volba. Sbalte všechno, co zbylo, a jdeme.“

Díky medvědovi příjemná část cestování skončila. Pili z louží a v noci se choulili v mokrých potřhaných pokrývkách, přitisknutí jeden ke druhému. Dokonce i dvojčata ztrácela svůj obvyklý elán.

„Nedala by se jíst tráva?“ zeptal se ráno Dink, když pozoroval, jak si mezek pochutnává na svěžích stéblech, zatímco jemu kručí v břiše.

Leon se neptal a rovnou trávu ochutnal. „Fuj,“ vyplivl sousto, „tohle se fakt jíst nedá.“

„Už nejsme daleko od cesty. Snad tam někoho brzo potkáme,“ utěšoval je Mlčoch.

Vtom se nad nimi zhoupla větev a Leon zvedl hlavu. Jé, sojka! „Není to ta naše?“ Pták slétl na zem a cupkal k němu. „Ona se k nám vrátila,“ jásal, ale hned posmutněl, když si uvědomil, že pro ni v kapse nic nemá.

Zato Dink se natáhl a v prstech držel za nožičku tmavého brouka. Sojka ho sezobla a loudila dál. Když neuspěla, začala jim ozobávat tkaničky u bot. Kluci okamžitě pookřáli.

Najednou pták zpozorněl, vydal varovný křik a ulétl. Mlčoch měl ve vteřině v ruce luk a rozhlížel se velice pozorně po okolí.

„Rychle se schovejte,“ nařídil přísně, ale bylo pozdě. Z lesa vystoupili dva muži se zbraněmi v rukou. Kuba s Týnou schovali kluky za sebe. Malý okamžik zvažovali možnost útěku, ale další

útočníci se vynořili vlevo, vpravo i za nimi. Byli obklíčení. Mlčoch odložil luk na zem a zvedl ruce, aby bylo jasné, že se vzdává.

První dva útočníky odstrčil stranou mohutný muž v brnění.

„Jé, táta!“ zaječel Dink a rozběhl se k němu.

„Tati, tati!“ nadšeně se řtil k otci i Leon.

Mlčoch, Týna a Kuba byli důkladně spoutáni a navíc spojeni společným provazem. Muži, jenž je zajali, jen ledabyly mávli na rozloučenou baronovi, který se svými syny bez otálení zamířil k domovu.

Ani přepadový oddíl na nic nečekal. Na pokyn velitele vyrazili ozbrojenci k místu, kde před akcí zanechali koně. Tam zajatce přivázali ke stromu, než se sbalí na zpáteční cestu.

„A jsme zase v...“ zamumlal Mlčoch poslední slovo sám pro sebe, ale Týna i Kuba si ho snadno domysleli. Do řeči jim rozhodně nebylo. Cesta za svobodou opět skončila fiaskem. Jejich vyhlídky se rýsovaly neradostně. Přistihli je ve společnosti dvojčat. Každý normální člověk dojde k závěru, že bývalí otroci využili naivity dětí a unesli je. Přímluva kluků nic nezmuže. Na veřejnosti jim určitě promluvit nedovolí. Všichni uvěří tomu, co bude tvrdit baron Krupan. Vůbec se jim nechtělo přemýšlet, co jim rozzuření rodiče budou chtít provést.

Ozbrojená skupina mužů začala balit. Ukázalo se, že s sebou mají tři volné koně pro zajatce.

„Baron s námi nepojede?“ zeptal se jeden z mužů u koní.

Velitel zavrtěl hlavou, „Kdepak, ten už je s kluky na cestě domů. Vypadal náramně spokojeně. Děcka jsou trochu vyhladovělá a zanedbaná, ale jinak v pořádku. My teď máme ty lotry zavézt co nejrychleji do vězení v Urbale.“

„Kéž by všechny mise byly tak snadné jako tahle,“ přikývl muž u koní. „Odměna se mi bude hodit.“

„Jasně. Komu ne?“ uchechtl se velitel a zapojil se do sedlání koní. Měl naspěch. Když se nikde nebudou zdržovat, snad do hlavního města dorazí ještě před setměním. Což pro zajatce znamenalo, že k jídlu nedostanou vůbec nic. Vojáci toho sami měli málo a ve vězení je večerí rozmazlovat nebudou. Naštěstí byl velitel rozumný člověk a dal jim aspoň napít.

Pozorovatel

Filip se rozloučil s pegasem, jakmile ho donesl na určené místo.

Ocitl se uprostřed lesů a jen díky malé kamenné figurce udržoval naznačený směr. Občas byl nucen obcházet rokliny a nepropustné houští. Doufal, že ho ta malá kouzelná figurka opravdu vede správným směrem.

Večer narazil na poničený úkryt a neuklizené tábořiště. Rychle zkoumal stopy, aby se zorientoval dřív, než se úplně setmí. Jednoznačně rozpoznal medvědí stopu. Nikde však nenarazil na krev ani na stopy zápasu. Možná zvíře rozbilo přístřešek kvůli jídlu. Další stopy prozradily přítomnost dospělých a dětí. Z odřené kůry usoudil, že se schovávali na stromě.

Pro jistotu rozdělal oheň, aby odradil noční zvířecí návštěvníky, zvláště ty hladové.

Jakmile se pustil do jídla, přihupkala k němu mladá sojka. Peří na jednom křídle měla ošklivě vyškubané. Na první pohled bylo zřejmé, že nemůže létat. Vděčně vyzobávala drobký, které jí poskytl. Překvapilo ho, že se nebojí člověka. Usadila se v jeho těsné blízkosti a jen tu a tam zobla do trávy po nějakém hmyzu. Pro nabídnutý oříšek si přišla až k jeho ruce.

Ráno se probudil za svítání. Sojka se k němu přihnala se samozřejmostí pozvaného strážníka.

„No jo, holka, co já si jen s tebou počnu?“ uvažoval nahlas Filip. „Když tě tu nechám, něco tě sežere dřív, než ti dorostou brka na křídle.“ Zrak mu padl na trosky polámaných klecí.

„Nejspíš se tě někdo snažil ochočit a zdá se, že úspěšně.“ Našel v troskách i kousek provázku a rozhodl se sestavit z toho, co posbíral, alespoň jednu klíčku. Hned se pustil do díla. Výsledek svého snažení přivázal na cestovní vak. Nebyl si jistý, zda sojku

chytí a dokáže ji vecpat do nouzového příbytku. Ale pták sám napochodoval do jeho dlaně a bez pobízení přestoupil do klece, sotva se k ní Filipova dlaň přiblížila.

„Jsi chytřejší, než jsem si myslel,“ konstatoval spokojeně a vyrazil na cestu.

Další dva dny pečlivě sledoval stopy. Zdálo se mu to bezpečnější, než spoléhat na magii figurky. Po večerech se těšil ze společnosti ochočeného ptačího kamaráda. Pokaždé ho nakrmil a hrál si s ním.

Obvykle se pták choval klidně, málem zapomínal, že cestuje s ním. Náhle však mladá sojka na jeho zádech varovně zaskřehotala. Filip se zastavil a naslouchal. O setkání s medvědem rozhodně nestál. Nedaleko se ozvala další sojka.

Filip pověsil vak na větev, pak opatrně zkoumal okolí. Nemohl se zbavit pocitu, že tady není sám. Velice obezřetně se přesouval kupředu, aby zjistil, co sojku poplašilo. Pak je uviděl.

Několik mužů se plížilo lesem. Polekal se, že číhají na něj. Strnul. Vzápětí si uvědomil, že ho nemohou vidět. Nehýbal se a dál pozoroval vetřelce. Ne, opravdu se nezajímají o něj. Jejich cílem je něco jiného. Nebo někdo jiný. Zdálo se, že obkličují konkrétní místo. Filip se vyplížil z úkrytu. Do oka mu padl vysoký dub, jehož větve sahaly až k zemi. Bez obtíží vyšplhal vysoko do jeho koruny. Mezi listím obezřetně vyhlédl do terénu před sebou. Mnoho toho neviděl. Ve výhledu mu překázelo několik stromů. Hledat jinou pozorovatelnu by však bylo neopatrné.

Zaslechl lidské hlasy. Pravděpodobně muži dostihli toho, koho hledali. Podle zvuků, jež k němu doléhaly, usoudil, že k boji nedošlo. Ozbrojenci mu svým chováním připomínali víc vojáky než lapky. Neměl v plánu se do jejich akce míchat. Raději počká, jak se zachovají. Snad odejdou, aniž by si ho všimli.

Na lesní cestě zadusala kopyta. Dva z mužů beze spěchu odjížděli. Zbylá skupina přestala zachovávat klid a vydala se na cestu lesem po pěšině kolem jeho stromu. Za vojáky klopýtali tři zajatci. Filip zatajil dech. Poznal Týnu, Kubu a Mlčocha. Nadšení z toho, že je vidí živé, se prolínalo se strachem o jejich osud. Možná se znovu pokusili o útěk z otroctví a ozbrojenci je právě teď dopadli. Na to, aby jim přispěchal na pomoc, se kolem nich motalo víc chlapů, než bylo možné zvládnout. Musí vybrat příhodnější okamžik.

Plížil se za nimi až ke stanovišti, kde měli vojáci přivázané koně. Chystali se k odjezdu a vesele na sebe pokřikovali. Zaslechl, jak se dohadují o hospodě v hlavním městě. Víc vědět nepotřeboval. Opatrně vycouval a vracel se k odloženému zavazadlu.

Tady ho čekalo překvapení. Kolem vaku poletovala sojka. Nejdřív si myslel, že se osvobodila ta z klece, ale takhle létat by určitě nedokázala. Nebo ano?

Sundal vak a nahlédl do klece. Sojka vydávala tiché pisklavé zvuky, ale ven se nedobývala. Vyndal ji a do trávy nasypal pár nalámaných oříšků. Vmžiku se na ně vrhly obě. Čekal, že se o potravu poperou, ale zklamaly ho. Sice závodily, která sezobe drobký dřív, ale pohybovaly se kolem sebe v naprosté shodě. Občas hájily úlovek roztaženými křídly, ale zobákem se po sobě neohnaly. Jak je pozoroval, všiml si, že i druhá sojka má lehce pocuchaná ocasní brka. Avšak ne tolik, aby jí poškození bránilo v letu.

Nebyl si jistý, zda bude chtít jeho sojka s nedorostlým křídlem cestovat s ním. Sundal klec a otevřel ji. Dovnitř se nacpaly obě dvě.

„Proč jste si vybraly zrovna mě?“ zavrtěl nechápavě hlavou.
„Ale když chcete, vezmu vás s sebou.“

Filip vyhledal volnou mýtinu a zahvízdal na Slunečníka. Pegas přiletěl v nejlepší náladě. Po krátkém dohadování se ukázalo, že může Filipa donést na tři různá místa v okolí Urbaly. Mladík si po krátkém váhání vybral lesík poblíž kupecké cesty. Třeba mu některý povozník zastaví a on se nenápadně dozví nejdůležitější věci o hlavním městě. Třeba, kde najde solidní lacinou hospodu a kde se nalézají vězení.

Loučení se Slunečníkem ho vždycky zarmucovalo. Kéž by se mohl usadit v místech, kde se stádo pegsů cítí doma. Třeba by on i jeho přátelé našli útočiště na ranči, kde ho nedávno pohostili. Práce by se pro ně určitě našla. Konečně by mohli žít svobodně mezi rozumnými lidmi. Jen se obával, že Týna bude mít vyšší nároky pro svoji budoucnost. A on prozatím nemá nic, co by jí mohl nabídnout.

Zvolna došel ke kupecké cestě a plahočil se rozježděným prachem.

Měl štěstí. Krátce nato zaslechl kodrcání plně naloženého vozu. Chlapík na kozlíku na něj kývl, ať si naskočí.

„Jestli mi v Urbale pomůžeš s nákladem, svezu tě zadarmo,“ nabídl Filipovi. Ten se ohlédl po naskládaných bednách a vzdychl. „No dobře,“ ušklíbl se vozka. „Až to složíme, zaplatím ti večeri. Bereš?“

„Beru,“ přikývl mladík spokojeně. Z dobrosrdečného vozky, který se představil jako Nosáč, se vyklubal hovorný chlapík, který znal Urbalu jako své boty, což Filip potřeboval ze všeho nejvíc.

Děti

„Tati, kdy se k nám vrátí Týna?“ zeptal se Dink.

„Nikdy.“

„A proč?“

„Přijal jsem ji na zkoušku, ale zklamala mě. Doma ji rozhodně nechci.“

„Jenže nám se po ní stýská.“

Baron rázně zavrtěl hlavou: „Dej pokoj! Služebná jako služebná. Zvyknete si na novou.“

„A co Kuba s Mlčochem? Zachránili Dinkovi život,“ přidal se k bratrovi Leon.

„Podívej, synku,“ baron zdvihl Leona a posadil ho na pult, kam při jídle odkládali použité nádoby, „tohle se těžko vysvětluje někomu, kdo nemá páru o zákonech a spravedlnosti. Sice mají určité zásluhy, ale těžce se provinili, když vás dva odvezli.“

„Za to přece nemůžou. To my jsme se schovali ve voze a chtěli poznat dobrodružství.“

„Jenže oni jsou dospělí. Rozhodne o nich soud. Do té doby musí zůstat ve vězení.“

„Chtěli bychom je vidět,“ pokorně zaprosil Dink.

„Na to bys potřeboval povolenku od krále,“ dloubal ho otec ukazováčkem do prsou, „a tu já získat nedokážu. Takže ani to nejlepší škemrání vám nepomůže. Smiřte se s tím, že už je neuvídíte.“

Dink se zamračil a uraženě seskočil z pultu. Odmítal uvěřit, že má otec pravdu a oni už nikdy nespatří Týnu, Kubu ani Mlčocho. Nikdo z domácího služebnictva nebyl tak zábavný jako oni. Kéž by jim zůstaly alespoň sojky.

Ačkoliv jejich malá sestřička Justýnka vyžadovala nejvíc matčiny pozornosti, všimla si baronka, jak jsou oba kluci od

poslední rozmluvy s otcem skleslí. Nadšení po návratu domů se úplně vytratilo a vystřídala ho nechuť k obvyklým činnostem. Dokonce ani učitel, kterého otec chlapcům vyhlédl, nesplnil jejich očekávání. Baronka Greta usoudila, že u nich dlouho nevydrží, neboť nedokázal kluky zaujmout a motivovat. Zasmušilost obou chlapců jí přidělávala starosti. Vždycky byli plní energie a rošťárna jim koukala z očí. Proč se změnili? Na společné dobrodružství přece vzpomínali rádi.

„Za pár dní budou v pořádku,“ mávl manžel nad jejími obavami rukou. Jenže ona cítila, že by její synové právě teď potřebovali nějaké rozptýlení, které by je vytrhlo ze vzpomínek na uvězněné únosce.

„Chtěla bych zajet na pár dní do Urbaly a vzít kluky na tržiště,“ odhodlaně oznámila manželovi.

„Už zase máš v plánu utrácet?“ baron Krupan nedokázal potlačit kyselý výraz.

„Králova matka mě pozvala do paláce na soukromý oběd. Ráda bych jí představila naše kluky. Jenže je předtím potřebuji obléknout do něčeho pořádného.“

„Opravdu chceš vzít dvojčata do paláce na oběd? Udělají ti ostudu.“

Baronka varovně přimhouřila oči: „Doma je rozhodně nenechám. Chci je mít pod dohledem.“

Jejímu manželovi bylo jasné, že o tomhle smlouvat nehodlá. Po únosu byla přehnaně úzkostlivá a pořád kontrolovala, kde jsou děti a co dělají. Přesto se pokusil namítnout: „Nechceš to ještě odložit? V nejbližších dnech má proběhnout soud a pravděpodobně i exekuce.“

„Ani jsi mi neřekl, jaký jim vyměří trest,“ zahleděla se tázavě na svého muže.

„Svržení do podzemního chrámového labyrintu,“ nezřetelně zamumlal baron. „Před nimi tam šoupnou i bandity, kteří povraždili hlídače královských sýpek.“

„Proboha! Není to příliš kruté?“

„Čekala jsi, že budou mít slitování s únosci dětí?“=

„Kluci je měli rádi,“ vydechla zadumaně.

„Právě proto bys je teď neměla tahat do Urbaly. Až s nimi ty podzemní potvory skončí, budou celý týden jejich potrhané zkrvavené šaty vystaveny na tržišti. Leon s Dinkem by je podle mého názoru neměli vidět.“

Baronka se otřásla: „Až mi z toho naskočila husí kůže.“

„Tak vidíš,“ kývl baron.

„Akorát že pozvání královny matky dost dobře nemohu odmítnout,“ vzdychla Greta a pokrčila rameny.

Baron zamumlal jakousi kletbu a přísně pohlédl na manželku. „Zamluvím vám pokoje v hostinci, který je hodně daleko od chrámu, a ty mi slíbíš, že se vyhneš tržišti na náměstí. Platí?“

„Platí,“ potvrdila Greta spokojeně. Když to bude nutné, pomyslela si v duchu, vypravím se tam bez kluků.

Sotva za dospělými zapadly dveře, vykoukly za truhlicí dvě rozčepýřené kštiny. Kluci se posadili na truhlici a v jejich hlavičkách se myšlenky honily jako splašené.

„Mám nápad,“ prohlásila dvojčata téměř dvojhlasně. Dink s Leonem se na sebe podívali a rozesmáli se. Tohle se jim stávalo často a připadalo jim to legrační.

„Mohli bychom královu matku poprosit o povolení k návštěvě vězení,“ řekl Dink.

„Jo,“ přikývl Leon, „ale budeme muset mamce ukázat, jak umíme jíst.“

„Což bude trochu nuda, ale musíme to vydržet, aby nás vzala s sebou,“ potvrdil Dink.

„Co když přijdeme pozdě?“ strachoval se Leon.

„Nepřijdeme!“ odhodlaně utnul bratrovy obavy Dink, i když se v hloubi duše bál úplně stejně jako on. Vzpomněl si na Mlčochovo upozornění, že malí kluci jim pomoci nedokážou. Měl strašnou chuť tomu málomluvnému silákovi dokázat, že se mýlí. Bohužel je však nikdo pořádně neposlouchal.

Bez možnosti obhajoby

Bylo tak ponižující cestovat v poutech. Přesněji řečeno, ponížení vnímali jen ze začátku, než pocity přehlušila únava a bolavé tělo.

Vojáci nikde nezastavili, asi je chtěli mít z krku co nejdřív. Ještě večer je velitel předal žaláříkovi.

„Kam je asi tak mám dát?“ rozčiloval se správce věznice. „Mám tady plno banditů a několik pirátů.“

Velitel se ušklíbl. „To mě nezajímá. Strč si je třeba k sobě na hajzlík. Hlavně mi tady podepiš, že jsi je převzal do péče.“

Žalářík mu vyhověl a nařídil pomocníkovi, aby novým vězňům sundal pouta a zamkl je na samotku.

Mlčoch, Kuba a Týna se ocitli v cele bez oken s jediným lůžkem. Nepatrný proužek světla z lucerny sem pronikal jen průzorem ve dveřích. V koutě se válela nádoba na výkaly.

„Račte, mladá dámo, lůžko je vaše,“ pokusil se o galantní gesto Mlčoch.

„Fuj,“ znechuceně ohrnula nos Týna, „ten slamník smrdí na dálku. To radši budu spát na tvrdém dřevě.“ Shodila z postele zapáchající součást lůžka.

Kuba s Mlčochem si přitáhli slamník ke stěně, aby se na něj mohli posadit a zároveň se opřít.

Kuba se uchechl. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu vzpomínat na dřevorubecký tábor jako na místo, kde se dalo báječně vyspat.“

„Měli jsme zůstat u banditů,“ znechuceně zavrčel Mlčoch. Týna nahlas neřekla nic, ale v duchu mu dala za pravdu. Ať se snažili, jak se snažili, svoboda pro ně byla stejně nedosažitelná jako hvězdy. A teď všichni skončí ve vězení, nebo možná i hůř. Únava ji nakonec vtáhla do milosrdného spánku. Zdálo se jí

o Filipovi. Poklekl před ní a žádal ji o ruku. Vzala si od něj květinu. Její nitro zaplavil neuvěřitelně krásný pocit štěstí a vzájemné lásky.

Další den je přestěhovali do prostornější cely, kterou sdíleli se třemi dalšími vězni. Konečně dostali najíst a vlastní pokrývku.

Řeči, které se tu šeptaly o soudu a o trestech, je nepovzbudily. Každý další den jim tu připadal horší a horší.

Týna měla pocit, že tu co nevidět přijde o rozum a utopí se v beznaději. Její společníci ztratili chuť žertovat. Odsud se jim utéct nepodaří.

Jednoho dne je žalářník vyvedl do umývárny. Nařídil jim, ať se opláchnou a upraví. Nasadili jim pouta. Na vězeňském dvoře je čekal kočár opatřený mřížemi. Na jejich otázky nikdo neodpovídal.

Cílem jejich cesty byla prostorná síň s pódium. V křeslech seděli lidé v černých hábitech. Soudci. Kousek stranou se nalézal velký stůl s písařem a mnoha deskami, do kterých se třídily listiny. Jednání řídil menší rtuťovitý muž ve zlatě vyšitém plášti. Aby nepůsobil jako mrňous, nasadil si vysoký špičatý klobouk, ozdobený podivnými symboly.

Pomocné strážce vždy přivedly na pódium vězně, pak mužík přečetl obvinění. Poté se dostavil žalobce, aby vypověděl, co obviněný provedl. Následně mužík v klobouku navrhl trest. Nyní musel každý ze soudců vyjádřit svůj souhlas nebo nesouhlas.

Uprostřed síně čekali případní svědkové, poškození a vzadu přihlížející.

Týna nevěřícně sledovala, jak rychle jsou přestupky řešeny. K jejímu překvapení však ani jednou neudělili slovo obviněnému. Nejspíš neměli zájem, aby hloupými protesty zdržoval jednání. Rozdávaly se tu tresty smrti i pokuty jak na namydleném svahu.

„Nechávají si nás na konec vidím to černě,“ zamumlal Mlčoch.

Hned ho stráž bolestivě dloubla do boku, aby byl zticha.

Měl pravdu. Vystoupili na pódium jako poslední. Mužik v klobouku nahlédl do připravených desek a pokynul někomu čekajícímu uprostřed sálu. Týna poznala barona Krupana.

Předstoupil před soudce a ukázal na ně. „Obviňuji tyto tři osoby z únosu mých malých synů. Odlákali je od rodiny, vystavili útoku nebezpečné šelmy a rovněž je trápili hladem a žízní. Získal jsem tyto osoby jako otroky a důvěřoval jim. Byla to chyba. Proto pro ně žádám nejpřísnější trest.“

Baron poodstoupil a slova se ujal mužik.

„Jak je vám jistě známo, po prvním závažném přestupku může být hříšník odsouzen k otrocké službě. Tito obvinění byli podle dokladů umístěni do dřevorubeckého tábora. Pokoušeli se však o útěk a byli za trest posláni do arény. Baron Krupan je ve své dobrotě koupil a přijal do své domácnosti. A jak se mu tito zločinci za jeho laskavost odvděčili? Opět utekli a únosem jeho dvou dětí se dopustili dalšího trestného činu. Velice závažného trestného činu! Soud dospěl k závěru, že jsou nenapravitelní. Aby už nikdy nikomu nemohli škodit, budou jejich těla poskytnuta Pantukanovu krvavému chrámu. Den oběti určí velekněz, do té doby setrvají v královském žaláři. A nyní se ptám vás, soudců, souhlasíte s tímto verdiktem?“

Týna sledovala, jak soudci jeden po druhém připojují svůj souhlas. Nedivila se jim. V obžalobě sice bylo několik pravdivých informací, ale souhrn všeho, co o nich zjistili, působil zkázonosně. Možná by je před verdiktem nezachránilo ani pravdivé vylíčení všech událostí. Teď si na nich pochutná nějaká děsivá chrámová potvora.

Skupina strážných je dostrkala zpět do vězeňského kočáru. Tam jim jejich průvodci přidali pouta na nohy.

„Pečují o nás jako o vzácné exempláře,“ zavrčel Mlčoch.

„Přece nemohou dopustit, aby jim chrámová potrava vzala roha,“ ušklíbl se Kuba.

Týna nechápala, kde ti dva berou sílu žertovat, když s nimi osud takhle nespravedlivě zamával. Pořád ještě se zdráhala uvěřit, že je opravdu všemu konec.

Tentokrát je odvedli do jiné vězeňské budovy. Cely tu byly menší a výrazně očíslované. Jednu stěnu místnosti nahrazovaly mříže. Skrz ně bylo vidět do protější cely. Dva odsouzení se povalovali vzadu na slámě bez sebemenšího zájmu o své okolí. Třetí muž se zjizveným obličejem však postával u mříží a zvědavě pozoroval, kdo přichází.

„Vida, vida, další potravinový přiděl pro chrámové bestie,“ uvítal je sarkastickým tónem. „Vidím, že vám přidělili trojku. Tak to mě přežijete o celé dva dny.“

Týně se opět udělalo nevolno. Mlčocha ale černý humor nerozhodil. Odpověděl ve stejném duchu.

„A kdy zařadí na jídelní lístek tebe, ty živoucí potravinová konzervo?“

„Dnes odpoledne mi na celu připevní cedulku s jedničkou a vám přidělí dvojku. Za dva dny se dopravujete k jedničce vy. A pak... hurá na návštěvu k Pantukanovým miláčkům!“

„Hele, ty samozvanej sýčku, nějakou veselejší písničku nemáš? Třeba jak tu vaří?“

„Máš na mysli rozblemcanej hrách nebo blátivej chleba? Jestli máš mlsnou hubu, měl sis vybrat jinou hospodu.“

„Jdi se bodnout,“ zavrčel Mlčoch a přestal si protějšího vězně všímat.

Setkání v hospodě

Bedny z Nosáčova vozu skládali dlouho do večera. Měli smůlu. Nejdřív narazili na zamčený sklad, pak vozka nemohl najít kupce, který místo aby na ně čekal, se opil v krčmě. Kolem nebyl nikdo, kdo by jim s nákladem pomohl, takže se dřeli až do tmy.

„Vyspíme se na voze,“ rozhodl Nosáč.

Filip jen znaveně přikývl. Byl tak unavený, že málem zapomněl nakrmit sojky. Tady ve městě je z klece pouštět nechtěl. Kočky a psi by nezkušená mláďata snadno chytili a potrhali. Přehodil přes klec starý hadr, aby ztišil sojčí povykování. Sotva dolehl na složenou vozovou plachtu, usnul jako špalek.

Ráno ho vozka pověřil, aby zapráhl a dohlédl na vůz, než se vrátí. Filip už měl podobného zacházení plné zuby. V žaludku mu kručelo a nezdálo se, že by měl Nosáč v plánu dodržet svůj slib. Proto ho příjemně překvapilo, když se jeho parťák vrátil a prohlásil: „Zasloužíme si pořádněj dlabanec v mý oblíbený hospodě. Zvu tě.“

Dojeli k solidně udržovanému stavení s vývěsním štítem „U vypečeného kohouta“. Zaparkovali vůz ve dvoře a koní se ujal podomek.

Nosáč objednal poctivý kus uzeného s hrachovou kaší a jako zákusek makové buchty. Filipovi náramně chutnalo.

S ubytováním to bylo horší. Nosáč si na dva dny zaplatil malý pokojík za kuchyní, ale Filip tolik peněz nazbyt neměl.

„Nahore v podstřeší mám kumbál pro služku,“ drbal si bradu hostinský, „ta ale minulý týden utekla. Kdybys mi byl ochoten každý večer vypomoci s obsluhou hostů a s úklidem, můžeš v něm přespávat, dokud nenajmu další šikovnou pomocnici do lokálu. Souhlasíš?“

„Večery беру. Ale přes den bych se rád poohlédl po městě a po tržišti.“

„Jasně,“ ušklíbl se hostinský při pohledu na jeho opasek a meč k němu připnutý. „Hledáš asi jinej druh práce, než posluhovat v šenku.“

„Tak nějak,“ pokrčil Filip rameny.

Během následujících dnů prošel tržiště, okolí paláce i chrámů, zatoulal se do čtvrtí bohatých i chudších. Doptal se na vězení, obhlédl masivní zdi a po sečtení stráží ztratil naději na jejich podplacení. Motal se kolem den co den, avšak žádný plán na záchranu přátel nedokázal vymyslet.

Hořce litoval, že už u sebe nemá vzácné vejce, které by mohl vyměnit za milost pro vězně. Přemýšlel, zda by nedokázal najít ještě jedno. Ale i kdyby ho našel, potřeboval by si zajistit spolupráci někoho, kdo má přístup ke králi. Poustevníka? Kováře? Ursina? A co když vejce nebude stačit? S kým by se měl poradit?

Spílal si, jak je neschopný. Zbledl, když se na vyvěšené listině dočetl, že Týnu, Mlčocha i Kubu odsoudili k smrti.

Každé dva nebo tři dny kněží shazovali do jámy u Pantukanova chrámu skupinku odsouzených. Filipovi se při pohledu na vystavené zkrvavené a potrhané oděvy popravených dělalo nevolno. Nechtělo se mu do téměř beznadějně akce zapojit pegase. Ale asi bude muset.

Jak se vracel kolem tržiště zpět do hostince, zahlédl muže, který prodával sojky. Zvědavě se u něj zastavil. Zvažoval, že mu své dva ptáky nabídne.

Prodejce ale zavrtěl hlavou. „Sojky jsou věrné. Musíš je prodat dřív, než si na tebe zvyknou, jinak by novému majiteli při nejbližší příležitosti uletěly.“

„K čemu jsou dobré?“ vyzvídal Filip.

„Pamatuji si lidi podle jmen a dovedou nosit vzkazy. Podívej,“ ukázal muž pouzdro, které připnul ptákovi k noze, „v tomhle odnesou zprávu, stačí jen důrazně vyslovit jméno osoby, kterou znají.“

„Co když zabloudí?“

Zasmál se. „Ještě jsem neslyšel o sojce, která by někam netrefila. Občas jí nalezení adresáta trvá déle, ale pokud je osoba naživu, dřív nebo později zprávu doručí.“

Filip se zdráhal uvěřit. „Vážně jsou tak chytré?“

„No jéje, snadno je vycvičíš i jako hlídače.“

Ještě chvíli si povídali o výcviku a krmení. Nakonec si Filip koupil pouzdra, velký sáček sojčího zobání a o něco menší sáček se sušeným hmyzem.

Hned běžel vyzkoušet, jak bude sojkám chutnat. Na půdě je hned první den pustil z klecí. Sojky poletovaly kolem, dokonce se otevřeným vikýřem dostaly až na střechu. Po chvilce se však poslušně vracely a loudily o přídavek. Nechával jim otevřenou klec a odcházel pracovat do lokálu.

I tentokrát bylo narváno. Ani na okamžik se nezastavil ani on ani hostinský. Kuchařka mu vrazila do ruky veliké prkénko s pečeným masem. „Tohle je pro naše speciální hosty ve výklenku u krbu. Pověz jim, že za okamžik donesu čerstvý chléb a okurčičky.“

Poslušně nesl jídlo ke stolu, určenému pro nejlepší hosty. Vyřídil vzkaz a kovářova ruka ho chytila za zápěstí. „Jsi to ty? Že jo?“

Muž naproti odložil půllitr se zbytkem piva a Filip poznal Ursina. „To se podívejme, koho nám kočka přinesla na práh,“ ušklíbl se hromotluk pobaveně.

Spolu s nimi u stolu seděl štíhlejší muž v hábitu, podle něhož by se dalo usuzovat na mnicha. Neměl však vyholenou hlavu ani se netvářil pokorně.

„Nezdržuj se, máme práci,“ houkl na mladíka hostinský.

Silná ruka však Filipa na okamžik zadržela. „Až se hosté rozejdou, zastav se u nás. Dáme řeč,“ Pronesl Ursin dostatečně nahlas tak, aby ho hostinský slyšel. Ten loupil po Filipovi podezřívavým pohledem.

Krátce po setmění, kdy hostů v lokále výrazně ubylo, vyzval hostinský Filipa, aby vyhověl pánům.

Mladík si přisedl k Ursinovi. Ten mu ihned objednal večeři a pivo. Vděčně přijal. Nechali ho v klidu dojít.

„Dlouho ses u nás neohrál,“ trochu vyčítavě podotkl Ursin. „ale na druhou stranu ses postaral, aby Ptáčnickova mise skončila úspěšně. Páčil jsem z Dupíka, co přesně se tam seběhlo, ale on pořád něco mlel o čaroději. Jsi čaroděj?“

„Kéž bych byl,“ povzdechl si Filip.

„Pověz nám svůj příběh,“ vyzval ho chlapík v mnišské kutně.

„Nic moc se nestalo. Prostě jsem našel vejce a dal ho Dupíkovi. To je všechno, co o tom můžu říct,“ přiznal poněkud neochotně.

Mnich pohlédl tázavě na Ursina. Poté se znovu otočil k Filipovi. „Proč bys chtěl být čarodějem?“ zeptal se.

„Týna, Kuba a Mlčoch jsou moji přátelé. Bohužel skončili ve vězení,“ přiznal smutně, „Jsem ale přesvědčený, že nic závažného neprovedli a nezaslouží si smrt.“

„Mluvil jsi s nimi?“

„Jak bych mohl?! Nepustí mě k nim.“

„Proč si tedy myslíš, že nic neprovedli?“

„Kdyby měli hlad, možná by ukradli jídlo. Určitě by však nikoho neoloupili ani nezabili.“

„Odsoudili je za únos dětí.“

„Cože?“ vykulil oči Filip. „To musí být omyl.“

Mužovy oči zajiskřily pobavením. „Dejme tomu, že ti věřím. A dejme tomu, že bych dokázal zařídit, aby je nepopravili. Ale něco za něco. Chceme slyšet tvůj příběh. Podrobně!“

Filip tázavě pohlédl na Ursina.

„Můžeš mu věřit, jeho slovo platí,“ potvrdil hromotluk.

„Máš příležitost svoje přátele zachránit,“ potvrdil i kovář, když mladíkův nerozhodný pohled zabloudil i k němu.

„Slíbil jsem, že pomlčím o ...“ Filip stále váhal, zda promluvit.

„Ani jeden z nás nemá ve zvyku si pouštět hubu na špacír,“ ujistil ho kovář.

„Tak dobrá,“ usoudil Filip, že nabídku pomocné ruky by neměl promarnit, „začnu od chvíle, kdy jsme se rozhodli, že nechceme živořit v lese jako otroci.“

Během vyprávění si muži poručili další pivo. Naslouchali s velkým zájmem.

„Moje slovo platí,“ prohlásil muž v kutně, když mladík dovyprávěl. „Ale musíš počkat do dne jejich popravy. Všichni si budou myslet, že zemřeli, ale ty je najdeš živé v kovářově chalupě.“

„Fakt dobrej příběh,“ uznale kývl Ursin. „Divím se, že Dupík nevykecal, co viděl.“

Kovář poplácal Filipa po zádech, až se prohnul. „Nechceš jít rovnou se mnou? Můžeš počkat u nás,“ nabídl mu.

„Ani ne. Díky. Měl bych ještě uklidit. Nechci nechat hostinského ve štychu. Domluví se s ním a dorazím co nevidět.“

Muži se zvedli a coby poslední hosté opustili lokál.

„Kdo byl ten muž v kutně?“ zeptal se Filip hostinského, když mu pomáhal sklízet stůl.

„Některé hosty je lepší neznat,“ zavrčel muž neochotně.

Nečekané shledání

Baron Krupan vybral v Urbale pro svou rodinu čistý hostinec, proslulý dobrým pivem i jídlem. Zamluvil pro ženu dva pěkné pokoje v patře. V jednom budou spát kluci s chůvou a ve druhém Greta s Justýnkou. Vozkovi bude stačit kumbál za kuchyní.

Kluci by se nejraději rozběhli a důkladně prozkoumali hostinec od sklepa až na půdu. Jenže před sebou měli důležitý úkol. Chovat se vzorně až do chvíle, kdy získají královské povolení navštívit vězení. Vůbec nebylo snadné ovládnout přirozenou zvědavost a odpustit si všechny ty báječné žertíky, které je napadaly jeden za druhým.

Když je máma poslala na dvůr hostince, aby z vozu přinesli vak s oblečením pro Justýnku, kluci zpátky do pokoje nepospíchali. Vyšplhali na vůz, odhrnuli plachtu a pohodlně se usadili. Probírali plán, jak proniknou do vězení, ukradnou žaláříkovi klíče a ty podstrčí zamčeným přátelům. Právě si rozdělávali role, co kdo zařídí... Vtom se jim plachta nad hlavou zhoupla, jak na ni cosi venku dosedlo. A znovu.

„Možná slepice,“ ustrašeně se odsunul k postranici Dink.

„Slepice nelétají,“ rázem znejistěl i Leon.

Cosí krátce zaskřehotalo a tam, kde byla plachta odhrnutá, vykoukla sojka. Kluci údivem otevřeli pusy. Než ji stihli zavřít, seděla vedle ní druhá.

„To jsou naše sojky!“ zajásal Dink a Leon se málem rozbrečel radostí. Ptáci k nim popolétli a hned jim začali nadšeně ozobávat oblečení, prsty a uši.

„Našly nás, našly nás, sojky nás našly!“ opakoval Dink stále dokola a radostí by ptáky nejraději umačkal.

Leon byl vnímavější a upozornil bratra na jejich nesouměrně dorostlé peří. „Podívej. Tahle má jedno křídlo kratší a té druhé jako by někdo vyškubal ocasní brka, možná se jim špatně létá.“

„No jo,“ zamračil se Dink. „To asi ten medvěd. Proto nepřiletěly dřív.“

„Musíme je ukázat mámě,“ rozhodl Leon.

Kluci se rozběhli zpátky do pokoje a na vak s oblečením úplně zapomněli.

Baronka spráskla ruce. Dinkovi se sojka usadila na hlavě, Leonovi na rameni. S velkým přemáháním nezaječela na své syny, aby okamžitě ty ptáky vyhodili ven. Jejich rozradostněné výrazy ji obměkčily. Už dlouho kluci nevypadali tak šťastní. O sojkách jí vyprávěli často a byli smutní, že o ně přišli. Právě se ukázalo, že si nevymýšleli. Mluvili jeden přes druhého, až musela zvednout ruku, aby je zarazila.

„Tady ve světnici je nemůžeme nechat lítat, jak je napadne,“ prohlásila přísně. Ohlédla se po Justýnce a v koutcích úst jí začalo cukat úsměvem. Jedna sojka právě poskakovala po podlaze. Dcera se ji po čtyřech snažila dohonit, ale neúspěšně.

Kluci znejistěli a začali vysvětlovat, že sojkám pocuchal peří medvěd. „Musíme se o ně postarat,“ s vážným výrazem zakončil obhajobu ptáků Leon.

Matčina přísná tvář nyní vypadala laskavěji. „No dobrá. Můžete se o ně starat. Ale poproste vozku, aby vám někde sehnal klec a krmení. Do večera tu musí být něco, kam je můžeme zavřít, jinak je v žádném pokoji trpět nebudu. Jasně?“

„Jasně,“ ozvalo se dvojhlasně. Kluci zářili jako dvě sluníčka.

Baronka potlačila povzdech, když zahlédla, jak dcerka sáhla do hromádky, kterou sojka před ní utrousila.

„Běžíme to zařídit,“ dloubl do bráchy Leon, který si všiml, kam se máma kouká. Kluci vystřelili z pokoje jako dva kamínky

z praku. Bylo jim jasné, že mámina trpělivost má své meze a nějakou klec rozhodně potřebují. Než ji vozka sežene, mohli by aspoň ve stájích či na kompostu nasbírat pár brouků a žížal.

Ve stejné chvíli se Filip setkal s hostinským.

„Jdu si zabalit věci a odcházím přesně, jak jsme se domluvili. Chci poděkovat za azyl i za jídlo,“ usmál se mladík.

„Co bys děkoval,“ mávl hostinský rukou, „zasloužil sis to. Zastav se v kuchyni pro koláč a kus uzeného, co jsem ti připravil na cestu.“

Přátelsky si potřásli rukama a Filip se vypravil na půdu pro věci. Sojky se k jeho překvapení neobjevily.

Asi odletěly, usoudil při pohledu na prázdnou klec. Sáčky s krmením nechal otevřené na podlaze vedle klece, kdyby přece jen sojky využily otevřený vikýř a přiletěly hladové. Čekat na ně však nehodlal, neboť ke kovárně to byl pěšky pořádný kus cesty. Bude rád, jestli tam vůbec do večera dorazí.

Opustil hostinec, aniž se ohlédl. Pořád v něm hlodaly pochybnosti, zda ho neznámý muž v mnišském oděvu nezklame, zda se má spolehnout na jeho slib. Rozhodl se však důvěřovat Ursinovu a kovářovu úsudku.

Vraťme se ale zpátky k sojkám. Pro jejich temperament byla světnice malá. Poté co začaly ozobávat rozinky z koláče a oždibovat sváteční košile pro kluky, baronka se rozzlobila a otevřela okno. Hadrem vyhnala oba ptáky z pokoje. Kluci právě sbírali na dvoře brouky, když zahlédli mámu v okně, jak spílá odlétajícím ptákům do nenechavých potvor a zatracených zobáků. K překvapení dvojčat však sojky nezamířily k nim, ale přistály na střeše hostince a následně vlétly vikýřem na půdu.

„Copak tam bydlí?“ divil se Dink. „Hele, brácho, co kdybychom to zkontrolovali?“ navrhl.

„Máma nám zakázala courat po hostinci a otvírat cizí dveře,“ zaváhal Leon.

„Tohle je důležitý. To musí pochopit i máma,“ rozhodl podnikavější Dink.

„Nenaštvete se?“ Leon si pořád nebyl jistý, jak velkého prohřešku se tím dopustí. Přesto následoval bratra, který už se řítí ke schodům na půdu.

Vstoupili do šera, ve kterém se kromě rozbité skříně povalovaly poškozené židle a polámaný stůl. Zatleskala křídla a Leonovi na rameni přistála sojka. Zamířili směrem, odkud se vynořila. Minuli otevřené dveře vedoucí do malého prázdného pokojíku a potom na podlaze zahlédli povědomou klec ze svázaných prutů. Kolem bylo poházené zrní. Leon ho shrábl do vysypaných sáčků a vše schoval do kapsy. Sojky vyzobávaly zbytky, které jim nechal.

„Někdo je tu krmil. Ale kdo?“

„To je divné,“ vrtalo klukům hlavou, kdo se tu o jejich mazlíčky staral.

Nakonec nad tou záhadou mávli rukou. Popadli klec. Sojky samy spěchaly, aby se usadily vevnitř. V naprostém klidu se nechaly zavřít a odnést dolů do pokoje. Chůva s baronkou na sebe rezignovaně pohlédly. „Ale pouštět je budete jenom venku,“ přísně nařídila baronka Greta.

„Jasně, mami,“ nasadili kluci poslušný andělský výraz.

Večeři hostinský nachystal baronce a jejím dvojčatům ve výklenku pro vzácné hosty. Kluci jedli mimořádně spořádaně, aby matce udělali radost. Potěšeně je sledovala a přikyvovala. „Věřím, že mi zítra u královny matky žádnou ostudu neuděláte,“ usmála se na ně. „Je to moc milá stará paní a není vyloučeno, že dostaneme pozvání k prohlídce královského paláce. Už dlouho po tom toužím. Tak mi to prosím nezkazte.“

Kluci po sobě spiklenecky mrkli. Baronka si toho nevšimla, neboť její pozornost upoutala nová mladá servírka, kterou hostinský poučoval, jak má pečovat o hosty. Její první cesta vedla k jejich stolu, aby jim po jídle nabídla kousek ořechové buchty.

Později večer, když matka s chůvou ukládaly ke spaní malou Justýnku, sebrali kluci lucernu a ještě jednou se vyplížili na půdu. Leon si vzpomněl na hadr, který tam zahlédl poblíž místa s klecí. Dohadoval se, že byl nejspíš určený na zakrytí ptáků. Pokud chtějí usínat bez skřípavého povykování sojek, měli by ho najít a použít.

„Tady je,“ zdvihl ho Dink.

Vzápětí nadskočil leknutím, když se otevřely dveře malého pokojíku. Už nebyl prázdný. Na prahu stála nová servírka se svíčkou v ruce.

„Pardon, my tě nechtěli budit,“ omluvil se Dink.

„Nespala jsem. Ale vy byste asi měli,“ pokárala je.

„Jasně. Vždyť už jdeme,“ zamumlal Dink.

„To ty jsi krmila naše sojky?“ zeptal se zvědavě Leon.

„Jaké sojky? O ničem nevím. Přišla jsem teprve dneska večer.“

„Aha,“ opáčil chlapec zklamaně.

„Ale prý tu přede mnou bydlel nějaký mladík, co vypomáhal v šenku. Myslím, že mu říkali Filip. Zeptej se na něj hostinského. Ale až zítra. Dneska je nejvyšší čas zalézt do postele.“

Poslušně zamířili ke schodům. Dívka je sledovala, dokud jí nezmizeli z očí.

„Hele,“ zeptal se Leon bráchy mezi dvojím zívnutím, „nemohl to být ten z arény? Ten co uletěl s horským koněm?“

„Jo. Týna mluvila o nějakém Filipovi. Myslím, že do něj byla zabouchnutá,“ potvrdil Dink, „škoda, že jsme ho tu nepotkali.“

Oběd u královny matky

Batronka Greta Krupanová se nechala se všemi dětmi a chůvou dovézt do královského paláce. Představila královi matce své potomky a potom odeslala chůvu s Justýnkou zpátky do hostince.

Kluci se v novém oblečení ošivali. Boty je tlačily, ve zdobených kabátcích si připadali neohrabaní. Stuha pod límcem košile jim připomínala obojek.

„Odtedka žádnému princovi nezávidím,“ brblal Dink.

Králova matka ho zaslechla. Lehce pozvedla obočí a pobaveně se zeptala: „Pročpak?“

„V tomhle oblečení se ani nedá vyšplhat na strom,“ postěžoval si. Zajel ukazováčkem ke krku a zkoušel o něco uvolnit stuhu pod límcem. Potom zachytil matčin káravý pohled a přestal s tím.

„To je ovšem mrzuté,“ chápavě pokývala hlavou hostitelka.

Dink zrudl a nebyl si jistý, zda je vhodnější se omlouvat nebo pro jistotu mlčet. Zvolil druhou variantu.

Než zasedli k jídlu, králova matka jim představila svoji vnučku, královu nevlastní neterť Manuelu.

„Roste do krásy,“ uznale podotkla baronka.

Manuela vysekla děkovnou poklonu, ale králova matka těžce povzddechla. „Není z mé krve, ale mám ji velice ráda, stejně jako můj syn. Víte, je poněkud živelná a svéhlavá. Ještě se musí mnohému naučit, než z ní bude dokonalá slečna.“ Navzdory kritice spočinula na své vnučce láskyplným pohledem.

Jídlo bylo výtečné a klukům se podařilo zachovat čisté oblečení a nic nezvrhnout. Jakmile si však baronka začala povídat s královou matkou o výšivkách, látkách a módě, začali

se kluci nudit. Kopali se pod stolem tak, aby nic nebylo vidět. Přesto jejich kratochvíle neunikla pozornosti Manuely.

„Babičko,“ oslovila královu matku, „mohla bych prosím vzít naše hosty do ovocného sadu?“

„Výborný nápad, moje milá. Přiveď je sem zpátky, až budou zvonit ke střídání stráží, do té doby chlapcům ukaž, cokoli si budou přát vidět.“

Manuela mávla na kluky, aby ji následovali. S poněkud otráveným obličejem se nechali odvést tou přehnaně napařádnou princezničkou do sadu.

Za šípkovými keři se objevila lavice. Manuela k ní došla, sundala si vysokou paruku a rozpustila si vlnité vlasy. Odepnula zdobené rukávce a krinolínu, takže nyní měla na sobě jednoduché praktické šaty. Srolovala punčochy, odkopla botky pošívané růžovými korálky a zpod lavice vylovila praktické měkké sandály. Najednou před dvojčaty stála hezká obyčejná holka s rozpustilým výrazem v očích.

„Nuže, na co čekáte,“ pobídla je, „sundejte všechno, co si nesmíte potřhat a zamazat. Nejlepší ovoce roste na těch nejvyšších větvích. Pojdte.“

Ještě nikdy kluci neochutnali tolik báječných plodů. Ani si pořádně nezapamatovali jejich jména. Po důkladné ochutnávce v sadu se natáhli do trávy. Dívka jim vyprávěla, jak to chodí v paláci. Trochu záviděla klukům, že je otec bere do lesa a učí je zacházet se zbraněmi.

„Co byste ještě chtěli vidět? Květiny? Zvířata? Stáje? Řekněte si, máme dost času. Co byste si přáli?“

„Přáli bychom si mít povolení k návštěvě vězení,“ prohlásil bez obalu Dink.

Dívka sice byla překvapená, ale jejich požadavek ji nijak zvlášť nerozhodil. „Chtěli byste vidět, jak to uvnitř vypadá, nebo tam máte nějakého známého?“ zajímalo ji.

„Potřebujeme mluvit se třemi odsouzenými. A taky říct těm, kdo je vězní, že za nic nemůžou.“

„Nechci ti brát iluze,“ posadila se Manuela naproti Dinkovi, „ale o trestu rozhoduje soud, nikoli žalárník. A tvrzení malého kluka nebudou brát vážně.“

„Já nechci, aby umřeli. Oni nás přece neunesli,“ trval Dink trucovitě na svém.

„To vy jste byli ti unesení?“ zazářily Manuele oči vzrušením.

„Copak neposloucháš?! Neunesli nás! Utekli jsme sami.“

Zavrtěla hlavou. „Jenže oni už je odsoudili. Je pozdě.“

Leonovi vhrkly do očí slzy. „Ještě aspoň jednou je potřebujeme vidět.“

Dívka zamyšleně pozorovala kluky. Chápala je. Dospělí málokdy respektují názory dětí.

„S kým se tam chcete vypravit? S mámou? S tátou?“ zeptala se po krátkém váhání.

„Kdyby táta zaslechl náš plán, seřezal by nás,“ vzdychl Dink.

„A ty myslíš, že máma ne?“ vzlykl Leon.

„Víte co, kluci? Počkejte tu na mě. Já vám to povolení napíšu.“

„Cože? Ty sama?!“ vyhrkl Dink.

„Občas pomáhám pečetit královské dokumenty. Vím, jak má úřední papír vypadat.“

Manuela odběhla a kluci sebou znovu plácli do trávy. Měli o čem přemýšlet.

Za chvíli se přiřítla celá zadýchaná.

„To bylo o chlup. Málem mě přistihli. Ale povolení mám. Napsala jsem ho na vaše jména plus průvodce. Bez dospělého by vás stejně dovnitř nepustili. Musíte si někoho sehnat.“

„Vážně to bude fungovat?“ nedůvěřoval dívčinu tvrzení Leon.

„Doufám, že ano. Jinak budeme mít průšvih všichni tři,“ trochu nuceně se zasmála. „Pojďte, musíme se zase obléknout,“ vyzvala je, „za chvíli se budou střídat stráže a moje babička si velice potrpí na dochvilnost.“

Dink schoval listinu za košili a poděkoval. Teď ještě vymyslet, koho požádají o doprovod.

Manuela pomohla klukům s oblékáním. Prohlédla je zkušeným okem a postarala se, aby jejich sváteční oblečení opět vypadalo dokonale. Sama byla hotová za chvíličku. Bylo znát, že má v převlékání praxi.

Na baronce bylo znát překvapení a veliké ulehčení, když kluci dorazili v čistém oblečení, jen se šmouhami na rukou.

„Jak se vám u nás líbilo?“ zeptala se králova matka.

„Moc. Zatím jsme nikdy neochutnali tolik druhů ovoce,“ způsobně odpověděl Leon.

Dink raději držel pusu, aby se opět neztrapnil.

„To mě těší,“ usmála se hostitelka. „Jestli si budete přát prohlédnout palác podrobněji, nechte si zítra či pozítří od stráží u vchodu zavolat majordoma. Určitě vás rád provede.“

Po mnoha lichotkách a úklonách opustila baronova rodina palác a vrátila se do hostince.

„Jupí, máme to z krku. Konečně se můžeme chovat normálně,“ zajásal Dink, jakmile se převlékl.

„Smím vědět, co pro tebe znamená normálně?“ výhružně se zeptala matka. Nejdřív se polekal, ale pak si všiml jejích usměvavých očí a šel se pomazlit.

Tajný plán

Dvojčata seděla na polozbořené zídce hospodářské části dvora. Kluci otevřeli dvířka klece a pustili sojky, aby se prolétly. Nutně se museli dohodnout na další části svého tajného plánu a tady nehrozilo, že je někdo uslyší.

„Mně by se líbil ten kupec, co seděl u okna. Kdybychom mu nabídli všechny naše mince, třeba by nás do vězení doprovodil.“

Dink nerozhodně pokýval hlavou. „Já nevím. Je moc ukecanej. Hádal bych, že všechno poví mámě.“

„No jo, ale koho tedy požádáme? Hostinského? Podomka? Moc času nám nezbyvá. Až si máma prohlédne palác, pojedeme domů. Kupec je dobrej nápad,“ dožadoval se Leon bratrova souhlasu.

„Všiml sis toho vousáče, co obědval v koutě u dveří?“

„Jasně,“ uchechtl se pobaveně Leon, „měl na vousech polévkovou nudli.“

„Jo,“ zasmál se bratr, „ale to nemyslím. Co jsem viděl, je vysokej, silnej a nepovídal si ani s hostinským.“

„Ty by ses ho nebál? Co když se s námi nebude bavit?“

„Nech to na mě, zkusím ho požádat,“ rozhodl se Dink, „už jsem zjistil, ve kterém pokoji bydlí.“

„Půjdeš za ním sám?“

„Neblázni. Musíme jít oba. Jinak to nebude fungovat.“

Leon nesdílel bratrův optimismus. Přesto velice váhavě přikývl. Dink byl nejen o pár minut starší, ale i mnohem odvážnější. Měl by mu věřit.

Druhý den se naskytla příležitost. Máma odjela a chůva měla před polednem plné ruce práce s Justýnkou, která začala zvracet.

Leon při pohledu na malou sestru ani nemusel předstírat, že se mu z ní dělá nevolno. Když chůva zahlédla, jak se mu zvedá žaludek, protočila oči a vybídla kluky, ať se jdou hrát ven, než to ve světnici uklidí.

Zatímco Leon poutal Matyldinu pozornost, Dink nenápadně vyklepal z vysoké ozdobné vázy listinu a připravené peníze. Obojí ukryl pod košilí. Rychle opustili místnost, než je chůva pověří nějakým úkolem.

„Jdeme na to,“ pevně prohlásil Dink, jako by dodával odvahu sám sobě. Vylovil královský list a sáček s drobnými podal bratrově.

Došli ke dveřím, kde bydlel vousatý host. Zaklepali a hluboký hlas je vyzval, aby vstoupili. Muž se právě oblékal. Při pohledu na dva malé kluky mu obočí vyjelo vzhůru.

„Copak, milánkové? Spletli jste si dveře?“

„To ne,“ zavrtěli hlavami. „Chceme si koupit vaši spolupráci,“ odhodlaně se sebe vysoukal Dink a Leon mezitím na desku stolu vysypal dvě hrsti drobných.

Chlap si dopnul kazajku a prstem rozhrnul nabízený obnos, aniž mince počítal.

„Odneste si to,“ pokývl směrem k penězům, „pro mrňousy nepracuju.“

„Bylo by to úplně jednoduché,“ snažil se ho Dink přesvědčit, „jenom byste nás doprovodil do vězení. Bez někoho dospělého nás dovnitř nepustí.“ Aby dodal svým slovům váhu, rozbalil svitek s královským povolením a položil ho k mincím.

„Do vězení?“ nechtěl muž věřit svým uším.

Kluci horlivě přikyvovali. Muž zvědavě rozbalil listinu a prohlížel pečeť. „Vypadá jako pravá,“ mumlal překvapeně.

„Je pravá,“ ujistil ho Dink.

„Kde jste k ní přišli?“ nepouštěl muž listinu z ruky.

„Přece v paláci,“ odhodlaně potvrdil Dink.

„Někdo nám pomohl, ale nesmíme o tom mluvit,“ přidal se Leon.

„Aha. Rodiče o té listině vědí?“ zeptal se vousatý muž zvědavě.

„Ale kdepak,“ ujistili ho dvojhlasně kluci.

„Určitě by nám zakázali tam jít,“ dodal Leon.

Muž se střídavě díval na kluky a na listinu. Trvalo mu docela dlouho, než znovu promluvil. „Kdo je váš otec?“

„Baron Krupan,“ opět odpověděli dvojhlasně.

„Dejme tomu, že bych se rozhodl vám pomoci,“ řekl po chvíli váhavě. „Ale jen v případě, že se tam vypravíme hned teď. Večer totiž musím odjet. Opravdu jste rozhodnutí si vězení prohlédnout zevnitř?“

„Ano. Musíme se tam dostat. Uvěznili naše známé a my jim potřebujeme říct, že za nic nemůžou, že jsou nevinní.“

„Chápu,“ přikývl muž. „To povolení zatím nechám u sebe. Zajdu si rychle něco zařídit. Navrhuji, abychom se setkali po obědě dole ve stájích. Nejraději tajně. Kdyby nás ale někdo načapal, budeme tvrdit, že jste se chtěli na chvíli povozit na mém koni a že jsem vám to slíbil. Jste pro?“

Klukům oči zazářily jako lucerničky. Nadšeně přikyvovali.

„Tak už běžte,“ vyzval je. „A ty peníze si odneste,“ nasypal jim drobné zpět do dlaní.

„Jupí, povedlo se to,“ jásal kluci, když se chodbou vraceli zpátky do svých pokojů. „Máma se objeví až někdy večer a chůvě řekneme, že jdeme ven se sojkami. Třeba celou akci stihneme dřív, než se máma vrátí.“

Časový rozvrh fungoval přesně, jak si domluvili. Chůvu potěšilo, když se kluci vypravili se sojkami na dvůr.

Leon otevřel ptákům klec. „Víš co? Necháme jim otevřeno, ať se pořádně prolétnou, než se vrátíme,“ otočil se na bratra, aby se ujistil, že s jeho záměrem souhlasí. Poté se oba rozběhli do stáje.

Vousatý muž právě připevňoval sedlové vaky. Když Leon s Dinkem dorazili, spokojeně přikývl. Bez meškání vysadil kluky do sedla. Koně vyvedl z hostince a kráčel vedle něj, jako by opravdu neměl nic jiného na práci, než jim dopřát projíždku v sedle.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Dink.

„Asi by bylo vhodnější, kdybyste mi tykali a říkali strýčku. Jinak bychom mohli být podezřelí,“ poučil kluky jejich průvodce.

„Tak dobře, strýčku,“ usmál se Dink. „Jak se jmenuješ?“

„Bernard.“

„Máš děti?“

„Ne.“

„Mně můžeš říkat Dinku a bráchovi Leone.“

„Já vím,“ zahučel muž, aniž dal najevo sebemenší zájem. Asi si opravdu nechtěl povídat.

Chvilí trvalo, než dorazili k vězeňské bráně. Strážný je bez námitek pustil dovnitř a ukázal ke dveřím. Za nimi narazili na šéfa ostrahy. Ten jejich povolení studoval opravdu důkladně.

Dokonce si nechal zavolat poradce, aby s ním požadavek konzultoval. Povolení se mu z nějakého důvodu příliš nezamlouvalo. Poradce však potvrdil, že pečeť je pravá a bude dobré baronovým dětem vyhovět.

Pověřili nejmladšího strážného, aby dělal hostům doprovod. Nejdřív návštěvníky zavedl do vězeňské kuchyně.

„Fuj, tady to smrdí,“ zacpával si nos Leon, „po tomhle bych se pozvracel stejně jako naše Justýna.“

„Co se divíš? Tady jsou lidi za trest. Není důvod jim vařit něco dobrého,“ ušklíbl se Bernard.

„A kde tady mají klece na lidi?“ zajímal se Dink.

Strážný s velkou dávkou neochoty nabídl: „Přejete si projít vězeňským okruhem?“

„To si rozhodně přejeme,“ potvrdil Bernard. „Když už si kluci vymohli návštěvu vězení, měli by toho vidět co nejvíc.“

„V tom případě musíme projít stanovištěm hlavního klíčníka.“

Znovu se ocitli na místě, kde je neviděli rádi. Jejich průvodce jen s obtížemi přesvědčoval hlídače, že jim má umožnit vstup do ústřední vězeňské chodby.

„Půjdu s vámi,“ nevrle oznámil hlídač, „podle předpisů nesmím dát klíče po dobu mé služby z ruky.“

„Pamatujete si jména vězňů?“ vyzvídal Bernard.

„Samozřejmě,“ odsekl klíčník. „Je to moje práce.“

„Jak se jmenovali ti vaši známí?“ otočil se vousáč na děti.

„Mlčoch, Kuba a Týna,“ napověděl Dink.

„Jo, tihle?“ zamručel klíčník. „Ty už tady nepotkáte. Asi před hodinou je odvedli do chrámu.“

„Ale oni...“ chystal se Dink protestovat, ale Bernard si položil prst na ústa, aby ho zarazil.

„Smůla,“ prohodil jakoby bez zájmu, „děti je chtěly ještě jednou vidět.“

„Stejně bych vám nesměl odemknout,“ zavrčel klíčník nevládně. „To je mi tedy pěkně hloupý nápad, tahat děti do vězení! Divím se, že vám to král odsouhlasil.“

Prošli chodbou na konec a zpátky. Kluky už tady nic nezajímalo. Byli nešťastní z toho, že přišli pozdě. Stejně by asi bylo nemožné ukrást klíče a potají přátelům odemknout. Tolik se snažili a marně!

V okamžiku, kdy chtěl hlídač pověsit klíče na skobu, ozvala se za ním tlumená rána. Strážný, co je doprovázel, ležel v bezvědomí na zemi. Bernard v ruce svíral delší těžký nůž, kterým mladíka omráčil.

Hlídač sáhl po zbrani, ale Bernard si přitáhl Leona a položil mu ostří na krk.

„Hodte ty klíče na zem a pak si připoutejte ruce do želez, která provléknete mříží. Jinak toho kluka podříznu!“

„Ale naši přátelé už tu přece nejsou,“ nechápal Dink, proč Bernard potřebuje klíče.

„Vaši ne. Ale moji ano,“ ušklíbl se vousatý muž a pozorně sledoval hlídače, jak si zaklapává železa. Pak i jemu uštědřil ránu do zátylku, až klíčník ztratil vědomí.

„Nebojte se,“ uklidňoval Bernard kluky, když jim provazem poutal zápěstí, „vás nepraštím. Pomůžete mi zachránit moje lidi.“

Ulice hanby

„To jsme to dopracovali,“ uhýbal Kuba odpadkům, které na něj a na jeho přátele dopadaly.

O Týnu se rozprsklo shnilé ovoce, Mlčoch schytl ránu vejcem. Biřici je spoutané vedli k veřejné chrámové exekuci.

„To jsou ti únosci dětí,“ ukazovali si na ně lidé a povzbuzovali házeče odpadků k lepším zásahům.

„Jsme nevinní,“ zoufale vykřikovala Týna, ale přihlížející ji neslyšeli, nebo nechtěli slyšet. Po pár krocích se přestala snažit. Jen vtáhla hlavu mezi ramena, aby si chránila obličej před nechutnou sprškou z rukou výrostků, kteří průvod s odsouzenec provázeli.

Skoro si oddechla, když cesta ulicemi skončila. Zavedli je do chrámového výklenku s tekoucí vodou. Dopřáli jim chvíli na opláchnutí rukou a obličeje.

Přistoupil k nim muž v kutně. „Je zvykem odsouzené seznámit s tím, jak exekuce probíhá,“ prohlásil tichým pevným hlasem. „Odvedou vás k jámě, kam si pro potravu chodí divocí lidožraví ještěři a krvelačné hyeny. Do jámy buď můžete přímo skočit a zlámat si končetiny, nebo se sklouznout po dřevěném ohlazeném sloupku. Doporučuji sloupek. Kdyby se náhodou někomu podařilo udržet nahoře na sloupku, aniž by sklouzl do jámy, kněží by to považovali za boží znamení. Byl by to pro ně důkaz nevinny a dotyčného by nepopravili. To je vše, co potřebujete vědět.“

Stráže je špičkami kopí dostrkaly na okraj jámy, z níž se ozývaly podivné vrčivé a hýkavé zvuky.

Jakmile přihlížející davy ztichly, kněz přečetl rozsudek. Jeho mimořádně zvučný hlas museli slyšet i ti nejvzdálenější. Krátce se pomodlil za duše odsouzených. Potom z krku sundal rudou

šerpu a hodil ji do jámy. Dav zahučel a zavlnil se, jako by se lidé drali o místa, odkud lépe uvidí.

„Nuže? Kdo půjde jako první?“ zeptal se kněz odsouzenců.

Jeden ze strážných opustil řadu a s rozběhem strčil do Týny dřív, než ho kněz mohl za jeho chování pokárat. Dívka ztratila rovnováhu a přepadla do jámy. Jen náhodou se jí podařilo zachytit dřevěné tyče a obemknout ji rukama a poté i nohama. Vzápětí zjistila, že je tyč bohatě natřená olejem. Rozhodně nebylo možné se na ní udržet. Nezadržitelně klouzala dolů. K jejímu sluchu dolehl jásot davu. Dole bylo šero. Pořádně ani neviděla, kam klouže.

Vtom se cosi dotklo jejích nohou. Zaječela strachem a pustila se tyče. Jásot shora potvrdil, že ji diváci slyšeli. Neupadla, protože ji zachytily svalnaté ruce.

„Někdo se přimluvil za vaši záchranu,“ zašeptal muž, když ji postavil na zem. „Ale kdybyste ještě párkrát zoufale vykřikla, vylepšilo by to celkový dojem. Ticho by bylo podezřelé.“

Týna muži vyhověla. Tolik se jí ulevilo, že ji zuby šelem nepotrhají, že neměla nejmenší potíže vykřičet ze sebe všechen strach z posledních dnů.

„Skvělý výkon,“ pochválil ji muž. Odstrčil ji stranou, neboť po tyči právě sjížděl Mlčoch.

Než stihl od sloupku ustoupit, dopadl mu na ramena Kuba, zavrával a spadl. Podvrtl si nohu. Zvukové projevy Mlčocha za mnoho nestály, zato Kuba projevil divadelní talent. Spolu s Týnou halekali a sténali v záchvatu eufórie, která se jich zmocnila.

„To stačí,“ zarazil je muž. „Svlékněte všechno, co máte na sobě včetně bot. Rychle!“

Teprve teď si Týna uvědomila, že hladová zvířata se tlačí na dva zamřížované vstupy a mručí nedočkavostí. Rázem se

přestala stydět a shodila ze sebe vše. Mezitím muž otevřel bytelná dřevěná dvířka. Do prostoru se protáhli dva jeho pomocníci, kteří se chopili odložených oděvů a zamotali do nich dvě růžová prasata.

Muž pobídl vězně, aby ho následovali. V přilehlém skladišti na ně čekalo nové oblečení. S úlevou ho na sebe natáhli. Na Týnu kromě šatů čekal i čepec, který se nápadně podobal tomu, který jí kdysi vybrala baronka. Teď byla ráda, že zamaskuje její zanedbaný účes.

„Stihli jste to?“ zeptal se zachránce svých pomocníků, když se k nim připojili.

„Jasně. Načasování klaplo. Právě teď dovoluji divákům, aby nakoukli do jámy.“

„Nevšimnou si něčeho?“

„Ani náhodou. Naši divocí miláckové slupnou vepříky i s kostmi a zakrvácené oblečení rozcupují jako vždycky. Ostatně, není to poprvé, co poskytujeme podobnou službu.“

„Díky,“ kývl spokojeně zachránce.

Vedl své svěřence labyrintem chodeb, až se vynořili ve sklípku na zeleninové zahradě.

Týna vyšla pod modrou oblohu a s rozkoší se nadýchla čerstvého vzduchu. Tvář nastavila slunci.

Mlčoch se obrátil k zachránci. „Mohu se zeptat, kdo jste a proč nám pomáháte?“

„Jsem zdejší kovář. A povídání raději odložíme na později. Pojdte. Pořád ještě nejsme úplně v bezpečí. Tady na nás čekají koně. Musíme se urychleně přesunout ke mně domů.“

Čtyři koně čekali osedlaní na dvoře s otevřenými vraty. Kovář pobídl společníky do sedla. Klusem okrajovými čtvrtěmi opustili město a zamířili k Tauronově kovárně.

Jakmile v chalupě zaslechli kopyta koní, vyhrnuli se ven všichni, kdo tu čekali. Jen kovářova matka zamířila do kuchyně, aby bez otálení nachystala pohoštění pro další strážníky, kterých už se nemohli dočkat.

Hlavně Filip byl jako na trní. Sice ho ujišťovali, že muži v kutně může věřit, ale nikdo mu neprozradil, jaká osobnost se v tomhle přestrojení tak ráda ukrývá. Asi někdo vysoce postavený, kdo může poroučet na chrámové půdě.

Teprve když uviděl v sedlech přijíždějících koní své přátele, nesmírně se mu ulevilo. Běžel je obejmout.

Týnu v náruči podržel nejdéle, až se začala vrtět. „Pust' mě. Musím smrdět, jako když mě vymáchali v močůvce,“ zašeptala nespokojeně.

Stáhl jí čepec a ušklíbl se nad jejím účesem. „Jak dlouho ti nepůjčili hřeben?“

„Ani se neptej. Bylo to strašné,“ zčervenala studem a znovu si čepec nasadila.

„A to mi tvrdili, že vás nikdo mučit nebude,“ zasmál se. Když ale spatřil její ublížený výraz, rychle se omluvil. „Jsem tak šťastný, že jsme se znovu sešli, že se nedokážu tvářit lítostivě. Promiň.“

Zářivě se na něj usmála.

„Pohoštění je na stole,“ zavolala na ně ode dveří kovářova matka. „A nezapomeňte si umýt ruce!“

„Už se těším, až si poslechnu váš příběh,“ zamnul si ruce muž v kutně a spiklenecky mrkl na Ursina.

„Kéž by každá mise končila takhle povedeně,“ zamručel a šel si opláchnout ruce jako všichni ostatní. Než se zachránění uvítali s Filipem a vysvětlili, jak předstíraná exekuce proběhla, stihl se společně s Dupíkem postarat o koně.

Už se těšili, jak si popovídají u prostřeného stolu, když na dvůr přiletěly dvě sojky.

Hra o život

„Ahoj, holky, jak jste mě tu našly?“ zasmál se Filip.

Čekal, až přihopkají blíž, ale jedna ze sojek zamířila k Mlčochovi a začala ho tahat za kalhoty.

„To musí být kamarádky našich kluků,“ rozzářil se Kuba. Hned se rozhlížel, co by ptákům nabídl dobrého.

„Co blázníš?“ odháněl sojku Mlčoch, když dál ohrožovala lem jeho kalhot. Kousek poodběhla a zase se vrátila.

Sojka před Filipem provozovala podobný taneček. Přiblížila se a poodlétla, přiblížila se a poodlétla.

„Klukům se něco stalo,“ polekala se Týna. „Chtějí, abychom jim pomohli.“

„Nesmysl. Jsou to jenom ptáci,“ zavrčel kovář, když zjistil, proč jeho hosté nedorazili ke stolu.

Vtom zaslechli skupinku cválajících koní. Dva z nich vjeli do dvora a před Ursinem zasalutoval jeden z jeho důstojníků.

„Pane! V královském vězení vypukla vzpoura. Poslal jsem tam tři oddíly veteránů.“

Ursin se omluvně zahleděl na muže v kutně a mávl na Dupíka, aby přivedl koně. „Jedeme tam s vámi.“

Muž v kutně sebral Dupíkovi koně a nasedl. „Přidám se.“

„Ale...“ na další slova se Ursin nezmohl, neboť tajemný muž na nic nečekal a vyrazil.

Kovář nesouhlasně vrtěl hlavou a pohlédl k chalupě a staré ženě, která stála na prahu. „Máma nebude ráda, že jí zbyde tolik jídla.“ Pak dodal: „Co vy? Nechcete se trochu posilnit? Ve vězení vás určitě krmili dost mizerně.“

Jenže jeho zachránění hosté věnovali větší pozornost sojkám, než jemu.

Filip se významně zadíval na Mlčocha. „Tak co? Zkusíme najít kluky?“ zeptal se. Sáh po píšťalce na krku. Mlčoch odchytil sojku, která už z jeho kalhot vyškubala pár nití.

Jakmile dorazil pegas, Filip ho vybídl, aby nasedl za něj. Mlčoch vyhodil ptáka do vzduchu. „Veď nás!“ nařídil sojce. Druhá sojka se k nim okamžitě přidala.

Týna hleděla za vzdalujícím se koněm a odevzdaně vzdychla. Dloubla do Kuby, který zíral stejným směrem. „Pojď. Aspoň ti ovážu ten kotník a opláchnu si vlasy. Třeba se vrátí k večeři.“

Kovář bručel pod vousy cosi nesrozumitelného. Vypadal zklamaně.

Sojky zavedly pegase nad královskou věznici. Momentálně se nebojovalo. Vojáci čekali připravení na rozkaz svého velitele, ale ten neznámo proč vyčkával.

Podruhé zakroužili nad věznicí a konečně spatřili, na co se je sojky snaží upozornit. Na střeše nejvyšší budovy se pohybovalo několik lidí.

„Co to dělají?“ nechápal Filip.

„Rozlévají po střeše olej.“

„A co ty pochodně? Copak se chystají uhořet?“

„Tamhle! Tamhle jsou naši kluci,“ ukázal rukou Mlčoch.

„Připadá mi, že je polili olejem. Snad je nechtějí upálit!“

„Máš nějaký nápad?“ zeptal se Filip chraplavě.

„Přistaň na střeše,“ rozhodl Mlčoch. „Já pomůžu klukům do sedla a ty dej pozor na pegase, ať si nepřipálí křídla, kdyby to blaflo.“

Filip navedl koně na střechu budovy. Kopyta mu trochu podkluzovala, ale poradil si s tím. Jeho křídlo smetlo jednoho muže s pochodní dolů ze střechy. Ale ještě tam stáli další dva a hlídali kluky. Jednomu Mlčoch vyrval pochodně, odhodil ji

pryč. Zmateného Leona bez meškání vyzdvihl k Filipovi. Ten si ho posadil před sebe.

Na posledního muže s pochodní se vrhly sojky. Ten, co rozléval olej, mezitím popadl Dinka a snažil se ho strčit do poloprázdného sudu. Mlčoch muže praštil, popadl chlapce a vyhodil ho na koňský hřbet dozadu za Filipa. „Drž se opasku,“ přikázal chlapci. Poté pegase plácl po zadku. „Odnes je do bezpečí! Rychle, než tu uhoříte!“ zařval na Slunečníka i jezdce. Poslechli ho a měli vsutku nejvyšší čas. Chlapík, na kterého útočily sojky, upustil hořící pochodeň a střechu v příštím okamžiku pohltily vysoké plameny včetně přítomných osob.

V té chvíli zaútočilo vojsko a kolem začaly létat šípy a střely z kuší. Filip odklonil pegase dál od plamenů. Oklikou zamířil ke kovárně. V hrudi se mu zadrhl svíravý balvan bolesti. Jedné Mlčochově smrti zabránil a ke druhé ho osobně přivezl.

„Už se neudrím. Hrozně mi to klouže,“ ozval se Dink za jeho zády. Filip navedl pegase k cestě, po níž se dalo do kovárny dojít i pěšky. Sklouzl z jeho hřbetu, sundal oba chlapce a s poděkováním poslal neklidného Slunečníka zpátky domů.

„Já nechci jít pěšky,“ bránil se Leon.

„A kam vlastně jdeme?“

„Ke kováři.“

„A proč?“

„Protože tam čeká Týna, Kuba, spousta jídla a najdeme tam koně, kteří vás mohou odnést k rodičům.“

„Taky budou létací?“

„Ne.“

„Řeknu tátovi, aby nám koupil létacího koně,“ dospěl ke konečnému rozhodnutí Leon a zvedl se. Před nimi se objevily dvě sojky a lákaly kluky k rychlejší chůzi.

Naštěstí nemuseli šlapat až ke kovárně. Část vojáků se vracela do ležení. Těsně u nich zastavili dva koně. Ursin si prohlédl kluky zblízka a zakroutil nevěřícně hlavou. „Vy ale vypadáte.“ Posadil kluky před sebe na koně a obalil je starým pláštěm, aby se od nich neupatlal.

Muž v kutně pobídl Filipa, aby si vyskočil za něj. „Smrt vašeho přítele mě mrzí,“ řekl tiše, „byl to statečný muž. Viděl jsem, jak ty dva kluky zachránil.“

Zvolna dojeli ke kovárně a radost se promísila s bolestí. Týna se ujala dvojčat, aby z nich setřela nánosy oleje. Se stařenou pro ně nachystaly dvě kovářovy sváteční košile. Kluci v nich u večere vypadali jako dva neposední duchové. Mlčochova smrt je zarmoutila, ale za chvíli už nadšeně vyprávěli o svém nejnovějším dobrodružství. Muž v kutně naslouchal s velikým zaujetím, jak získali povolení a jak pronikli do vězení, aby navštívili sluhý svých rodičů. „Podivuhodný příběh,“ přikyvoval v dobré náladě. „Ale jak se ukazuje, bude nutné královskou pečeť mnohem lépe střežit.“

Pozdě večer Ursin odjel a většina ostatních se uložila na seně ve stodole. Jen děti, Týna a muž v kutně přespali v chalupě.

Ráno dívka oblékla kluky do čistého. Venku lilo jako z konve. U snídaně se kovář tázavě zadíval na muže v kutně.

Ten neznatelně kývl. „I když prší, musíme dneska vyřídít spoustu věcí. Nejdřív si od tebe s Filipem půjčíme koně a odvezeme kluky jejich rodičům. Potom se přesuneme k rybářské tišině. Je tam pro koně suchý přístřešek, nic jim tam nebude chybět. Nakonec zamíříme do královského paláce. Mezitím ty doprovodíš Týnu a Kubu tajnou chodbou přímo ke mně.“

„Rozumím. Rád se o všechno se postarám,“ souhlasil kovář. Vstal a vypravil se do stáje, aby osedlal zvířata pro Filipa a tajemného hosta.

Kluci se na dvoře honili se sojkami a jejich čisté oblečení by se dalo ždímat.

V nejlepší náladě se nechali odvézt k hostinci „U vypečeného kohouta“. Ale když s Filipem a mužem vcházeli dovnitř, začala je trápit myšlenka, jak se na jejich poslední dobrodružství budou dívat rodiče.

„Najdeme tady baronku Krupanovou?“ zeptal se muž hostinského.

„Ano. Ale včera večer ji postihl nervový záchvat. Dnes se ještě neukázala. Prý má dorazit i sám baron Krupan. Víte o tom, že se jim ztratily děti?“

„Jsou v pořádku. Přivedl jsem je,“ pousmál se muž v kutně. „Ale baronku kvůli tomu budit nemusíte. Všechno je v pohodě, nic závažného se nestalo. Až odejdeme, můžeš děti poslat nahoru za matkou.“

„Samozřejmě. Jak si račte přát, pane.“

„Dohlédni, ať se zase někam nezatoulají a baronce předej pozvání na odpolední čaj v královských zahradách,“ vtiskl muž hostinskému do ruky zlatou minci a obálku.

„Služebníček, pane, služebníček,“ klaněl se hostinský málem až k zemi.

Filip bez ptaní muže v kutně následoval. Koně volným krokem dorazili za město k větší tůni, kde stál jen opuštěný srub. Zdálo se mu, že se tu koně vyznají, neboť po odsedlání sami zamířili k přístřešku za srubem.

„Poslyš. Létá pegas i v dešti a unesl by dva dospělé jezdce?“ zeptal se muž v mokré mnišské kutně.

„Určitě ano,“ odpověděl Filip.

„A mohl by nás odnést do palácových zahrad?“

„No, pokud po nás v dešti nebudou střílet...“ zaváhal Filip.

Vystavovat pegase nebezpečí jen pro něčí zábavu mu připadalo nepřijatelné.

„Ručím za to, že proti nám nikdo zbraň nepozvedne,“ prohlásil muž. „Jen bych se na něm alespoň jednou rád proletěl. Chápej mě správně. Jedná se pouze o prosbu, kterou můžeš odmítnout.“

Filip se zamyslel. Připadal by si jako nevděčník, kdyby muži nevyhověl. „Dobrá,“ přikývl. „Dodržel jste slovo a zachránil životy mých přátel. Chci vám důvěřovat. Pozvu sem Slunečníka a přeletíme spolu do paláce.“

„Díky,“ usmál se muž a sledoval, jak mladík přivolává okřídleného koně.

Brána vzpomínek

Slunečník se objevil ve své plné kráse. Déšť mu rozhodně nevadil. Projevil ochotu je odnést do královských zahrad.

Vzlétli a Filip po chvíli ucítil, jak se společník za jeho zády svléká. Okřídlený kůň zakroužil nad palácem. Lidé si jich díky dešti vůbec nevšimli.

Konečně si Slunečník vybral vhodné místo a snesl se do zahrady.

Teprve nyní spatřil Filip oděv svého průvodce a napadlo ho, že by nejspíš měl pokleknout nebo použít speciální úklonu.

Muž v královském oblečení ho zadržel. „Kdybych si přál vystupovat jako panovník, nenavlékal bych si kutnu. Chovej se ke mně pořád stejně.“

„Pokusím se, Vaše Výsosti.“

Poté, co Filip odeslal pegase zpátky k jeho stádu, zavedl ho král do soukromých komnat, kde si mohl svléknout a usušit mokrý plášť.

Jako pohoštění Filipovi nabídli směs ovoce, které neznal a ani se neodvážil ho ochutnávat. Naprosto netušil, jakým způsobem ho jíst. Zachránila ho Manuela, která se po odchodu krále protáhla dovnitř. Brala ovoce jedno po druhém, některé oloupala, jiné rozkrojila a vždy strčila jeden díl do pusy sobě a druhý Filipovi.

„Jsou Krupanovic dvojčata v pořádku?“ zeptala se mezi sousty.

Filip jí vylíčil, co se minulý den odehrálo ve vězení.

„Tomu spáleništi déšť prospěl. Přestalo doutnat, viděla jsem ho,“ řekla starostlivě. „Vůbec mě nenapadlo, že tím hloupým povolením ohrozím Dinkův a Leonův život. Neměla jsem je v jejich plánu podporovat.“

„Už si s tím nelamte hlavu,“ uklidňoval ji Filip, „kluci o vás vyprávěli s velkým nadšením.“

Manuela strčila Filipovi do pusy poslední sousto a vstala. „Děkuju, že jste kluky zachránil. S pocitem viny za jejich smrt bych se asi nikdy nevyrovnala.“

Odešla stejně tiše, jako se objevila. Filip posmutněl. I jeho trápil pocit viny kvůli Mlčochovi. Pravděpodobně nebylo v jeho silách ho zachránit, přesto se s jeho odchodem těžko smířoval.

Dlouho však o samotě nezůstal. Král přivedl Kubu a Týnu. Vypadali nervózní. Zřejmě si podobně jako Filip nevěděli rady s tím, jak se chovat ke králi, když pro ně přestal být oním tajemným neznámým. Král je všechny pozval k obědu. K jejich úlevě zvolil jednoduché stolování, které se běžně užívalo v hospodách i domácnostech.

Jakmile služebnictvo odneslo většinu použitého nádobí a naservírovalo jim moučník, král se zvedl a na vstupních dveřích zasunul malou ozdobnou závoru.

„Musíme si promluvit,“ pronesl nahlas. Potom ztišil hlas a pokračoval. „Vím, že vás trápí ztráta vašich vzpomínek na minulost. Nyní stojíte před důležitým rozhodnutím. Nastal čas, abyste mi odpověděli na otázku. Zamýšlíte se trvale usadit v mém království, nebo si chcete vzpomenout, co bylo dřív, než jste sem přišli?“

„To se vylučuje?“ podivil se Kuba. „Musíme si vybrat jedno nebo druhé?“

„Ano,“ přikývl král, „musíte si vybrat.“

„Znamená to,“ svraštila obočí Týna, „že poté, co si vzpomeneme, už není možné se sem vrátit?“

Král zabubnoval prsty na stole, pak váhavě odpověděl: „Možné to je, ale poněkud komplikované. Víc vám bohužel nesmím sdělit.“

Týna pohlédla na své dva druhy a pak se zahleděla králi přímo do očí. „Necítím se tu doma, rozhodně si chci znovu vybavit, co bylo dřív. Přece jsem musela mít nějaké rodiče, někde trávit dětství. Takže za sebe volím vzpomínky.“

Filip se nespokojeně zavrtěl. Ještě ani přátelům nestihl nabídnout, že je vezme na farmu poblíž místa, kde žije stádo pegasů. Před králem ale těžko může Týnu přemlouvat ke změně rozhodnutí. Navíc to prohlásila s takovou jistotou, že by nejspíš se svým návrhem neuspěl. „Jakým způsobem nám vzpomínky vrátíte?“ zeptal se.

„V jedné zabezpečené komnatě tu máme magický portál. Říkáme mu Brána vyššího vědomí. Ti z vás, kdo si přejí vzpomenout na minulost, jím projdou.“

„Myslím, že nemám co ztratit,“ ozval se Kuba. „Přidám se k Týně.“

Filip stále ještě váhal. „Pokud tím portálem projdeme, nerozdělí nás to? Zůstaneme spolu?“ Pohled Filipa a Týny se střetl. Myšlenka, že by se třeba už nikdy neviděli, je zaskočila. Najednou to pro ně byla nejdůležitější informace ze všech. Oba tázavě pohlédli na krále.

Král se usmál nad jejich obavami. „Brána vás určitě nerozdělí. Spíš se ptejte, co objevíte ve své minulosti. Možná někde máte milou, milého, manželku, manžela... Pořád ještě chcete zpátky svoje vzpomínky?“

„Ano,“ s odhodláním přikývla Týna.

„Ano,“ rozhodl se konečně i Filip, neboť život bez Týny po svém boku si nedovedl představit.

„Výborně,“ usmál se král. „Kdybyste se někdy přece jen rozhodli vrátit, rád vás uvítám.“

Otevřel závoru na dveřích a odvedl své hosty do kryté části zahrady. „Zatím si tu odpočiňte. Stavím se pro vás, až bude možné bezpečně projít portálem.“

„Páni, tady je nádherně,“ rozplývala se Týna při pohledu na jezírka, fontány, květiny, lavičky a nejrůznější zákoutí se stříškami i bez nich. Neohlížela se na déšť a rozběhla se ven.

Kuba s Filipem jí kráčeli v patách a bavilo je pozorovat, jak nadšeně očišťává různé květy a máchá si prstíky v kašně.

Na lavičce v krytém pavilonu se potkali s Manuelou. Nebyla sama. Přivedla Dinka a Leona. Kluci se při pohledu na své známé rozzářili. Jeden přes druhého líčili, jak máma vyskočila, když vpadli do jejího pokoje, jak je objímala, líbala a všechno jim odpustila.

„Akorát s tátou to asi bude horší,“ vzdychl nakonec Leon.

„Ále co,“ mávl rukou Dink, „jestli nám nařeže, nějak to přežijem. Jako vždycky.“

„Co vaše sojky? Neuletěly?“ zeptal se Kuba.

„Kdepak. Určitě se jim u nás líbí,“ usmál se Leon.

„Akorát se bojíme, aby je táta ve vzteku nezabil nebo neprodal,“ svěřil se Dink.

„Já bych je klidně koupila,“ spiklenecky na něj mrkla Manuela.

„Jsou příliš ochočené. Nedají se prodat,“ začal Filip chlapcům vysvětlovat, co se dozvěděl od obchodníka s ptáky. Z kapsy vylovil schránky na sojčí nohu, které nedávno koupil, a věnoval je Dinkovi.

„Být vámi,“ zapojila se do hovoru i Týna, „sojky bych aspoň týden schovávala někde, kam váš otec nechodí. Až se vyzuří, vysvětlíte mu, jak ti ptáci dovedou být užiteční a poprosíte ho, aby pro ně najal nějakého šikovného cvičitele. Rychlé posílání zpráv by se mu rozhodně mohlo hodit.“

„To mi připadá jako skvělý nápad,“ přitakal Filip.

„Táta se na ně určitě zeptá,“ ošil se Dink.

„Povězte mu,“ radila Týna, „že se polekaly ohně a uletěly.“

„...a že byste si moc přáli, aby se k vám co nejdřív vrátily,“ napovídala i Manuela.

„Hlavně počkejte, až se na vás táta přestane zlobit. Dřív mu je pro jistotu neukazujte,“ doporučila Týna, která baronovu vznětlivost zažila. „Bude lepší, když vás potrestá jinak, než ztrátou vašich mazlíčků.“

„Asi jo,“ souhlasil Dink, zatímco jeho bratr mlčky přikyvoval.

Manuela pověřila sluhu, aby jim přinesl nějaké osvěžující pití. Když si s malými kluky přitukli na rozloučenou před dlouhou cestou, dvojčata posmutněla.

„Kdy vás zase uvidíme?“ zajímalo Leona.

„Možná za dlouho, možná nikdy,“ usmál se Kuba a znovu si s kluky přitukl.

„Máma nám nechce věřit, že jste neumřeli,“ podotkl Leon.

„To je v pořádku,“ ujistila ho Týna, „nám úplně stačí, že o tom víte vy dva. Nikdo další tohle tajemství znát nemusí.“

Manuela odložila skleničky na zítku a mávla na kluky.

„Musíme za mámou. Poslední dobou je nervózní, když vás nemá nablízku. Rozlučte se.“

Naposledy se objali. Kluci na ně vmžiku zapomněli a rozběhli se zahradou.

Král už na své hosty mával, aby vyrazili k němu. Vedl je po schodišti dolů, pak dlouhými chodbami a opět dolů.

Komnata v podzemí byla zabezpečena sedmi uzamčenými dveřmi. K některým patřil klíč, jiné se před nimi otevřely, aniž si všimli jak. Poslední vstup je dovedl k Bráně vyššího vědomí.

„Portál je nyní bezpečný. Můžete vstoupit,“ ujistil je král.

Měli před sebou několik schůdků k mramorovému oblouku, zdobenému runami a nezvyklými kresbami. Možná se jednalo

o zrakový klam, ale příchozím připadalo, že se vzduch v prostoru brány lehce chvěje. Jako by se zrcadlil v nekonečném počtu lesklých plošek.

„Výborně. Jdu to vyzkoušet,“ prohlásil Kuba s úsměvem, kterým se pokusil zamaskovat své obavy. Rázně vykročil k bráně a odhodlaně se vrhl vpřed. Jeho tělo jako by několikrát zajiskřilo v odrazových ploškách a v následující chvíli úplně zmizel.

Kuba

Jako by se brodil mlhou hustou jako rosol. V hlavě se začínaly probouzet vzpomínky. Trochu zpomaleně. Nejdřív se vracely ty poslední. Vede svou sestru do pasti. Tu past nastražili spiklenci.

A já mezi ně patřím, uvědomil si.

Spiklenců je málo. Plány vymýšlí Zlatobýl, náš starý rádce se šedými vlasy a pichlavýma očima.

Jsem princ Jakub. Bydlím v paláci. Můj otec je král Sudomil. A moje máma... Srdce se mu zadrhlo smutkem. Ta vzpomínka pořád ještě bolela, i když mezitím uběhly dva roky. Na jeho královského otce poslali vraha. Číhal na něj v zahradách. Jenže máma otce zaštitila svým tělem a zemřela místo něj. Od té chvíle je moje starší sestra naprosto nesnesitelná. Vůbec se s ní nedá mluvit. Ani s ní ani s otcem. Krátce po matčině smrti vyhnal moje učitele a poslal mě na výcvik do kasáren. Válčíme. Válčíme už hrozně dlouho. Krvavé bitvy. Nesnáším krev. Dostávám za úkol vyvraždit vesnici na hranici sousedního království. Proč? Jaký to dává smysl? Nic tím nezískáme. Hloupé rozhodnutí. Ale táta zuří, že jsem odmítl vraždit ženy a děti. Po matčině smrti je plný nenávisti. Co plný... Jeho nenávist připomíná přívalový déšť. O míru nechce ani slyšet. Chudneme. Lidi nemají co jíst, protože jim všechno bereme, abychom nakrmili vojáky. Král už ani neposlouchá Zlatobýlovy rady. Jen díky dlouholetému přátelství se starým rádcem, ho dosud otec nedal uvěznit či popravit. Ale kdo ví. Možná i k tomu dojde...Ne, k tomu dojít nesmí!

Náhle udělal krok zdánlivě do prázdna. Brána ho pustila ze sevření a Kuba zavrával. Podepřely ho silné paže. Vzhlédl, aby poděkoval, ale nezmohl se na slovo. Oči se mu rozšířily překvapením.

Týna

„Nech jít mě,“ odstrčila Filipa a vstoupila do brány.

Postupný návrat vzpomínek vnímala s mimořádně rozporuplnými pocity. Uvědomovala si, že se opravdu jedná o její minulost, ale jako by ve zpětném pohledu nechápala sama sebe.

Její bláznivý bratr ji vleče do podzemí. Prý si sama musí z nalezené truhlice vybrat nejcennější šperky, jinak by je mohli sebrat sluhové, než truhlici donesou do oblékárny. Hloupá záminka. Nechápala, jak mu na to mohla skočit. Bláznivý bratr Jakub. Už za ní skoro nechodí. Po smrti mámy se cítí zoufale opuštěná. Táta válčí a neumí mluvit o ničem jiném. Služky jsou drzé a pořád si špitají za jejími zády. Nesnáší je. Už ji nepouštějí ani na projíždky po okolí. Nic ji nebaví. Touží být krásná. Ale pro koho?

Nějaký drzoun vlezl do její zahrady a podával jí růži. Něco na něm jí bylo povědomé. Zaváhala. Ale v okamžiku, kdy se píchla o trn, začala ječet, protože kapka krve jí připomněla vraha, který kdysi pronikl do jejich hradu. Vůbec nepostřehla, co ten mladík povídá, dokonce si nepamatovala ani to, co vykřikovala.

Vzpomínka na umírající matku v ní probudila hrůzu a nenávist. Roztřásla se jako osika a úplně přestala vnímat své okolí. Bez pomoci sluhů by netrefila ani do vlastní komnaty.

Skoro zalitovala, že se jí některé vzpomínky vracejí tak živě.

Bylo vůbec správné se k nim vracet? Sice je princezna, možná i krásná princezna, ale všechno hezké kolem ní se hroutí. Válka jí bere i poslední střípky radosti. Kupci nejezdí a nevozí krajky, kuchař občas nemá z čeho připravovat její oblíbené lahůdky, prý nejsou suroviny. Její kůň leniví ve stáji a nikdo ji neučí nové tance. Peníze na bály a plesy spolky potřeby pro

vojsko. Všechny přítelkyně už se vdaly, jen ona si stále neumí vybrat mezi nápadníky z řad šlechty.

Jednou zaslechla sloužky, jak se hihňají tomu, že její nápadníci vymysleli hádanku. „Kdo je to? Míří ke dvoru s nosem nahoru. No přece Valentýna.“

Ach jo, opravdu mě tak vidí? pomyslela si těsně před tím, než ji brána propustila ze svého působení.

Filip

Vstoupil do portálu jako poslední. Vzpomínka mu vnutila do mysli žalář a okovy na rukou. Snažil se vtíravou myšlenku zahnat a myslet na něco pěkného.

Ano. Valentýna. Ať se mračila nebo ječela, pořád mu připadala krásná. Jenže byla dcerou nepřítele. Nepřítele? No ano, kvůli tomu tady přece je.

Najednou se vzpomínky seřadily. Jeho otec král Drtibrada je už léta posedlý válkou. I sebemenší zmínka o Sodomilovi, jeho úhlavním nepříteli, ho rozpálí do ruda. Zbraně, vojáci, taktika, úspěchy na nepřátelském území... O ničem jiném nechce slyšet. Nedá si poradit ani od matky, natož od něj. Obchod se hroutí, hospodaření kulhá na všechny čtyři. A kvůli čemu? Válka neúprosně polyká blahobyt, peníze, životy. Když co nejdřív něco nepodniknou, otcova zatvrzelost jejich království úplně vysaje a převálcuje.

A přece je řešení nadosah. Kdyby se oženil s Valentýnou, dcerou Sodomila, ztratila by válka smysl. Navíc se mu to děvče zatraceně líbí. Musí se tajně vypravit do sousedního království. Kdyby uspěl...

„Tvůj otec ví, že jsi tady, princi?“

Mladík s krajní nedůvěrou hledí na starého králova rádce. Na rozdíl od zlostného monarchy působí Zlatobýl s bohatou šedou hřívou vlasů a vousů sympaticky. Dokonce mírumilovně. Přesto Filip zatvrzele mlčí. Neodpoví na žádné otázky. Rozhodně ne tady v podzemní kobce plné mučících nástrojů a v přítomnosti svalnatého kata s děsivou kápí na hlavě. Nyní už si vzpomíná, jak se sem dostal.

Včera se mu podařilo vloudit do královské zahrady a oslovit princeznu Valentýnu. Než ale stihl vysvětlit, kdo je a proč si s ní

přeje mluvit, začala královská dcera ječet jako siréna. A proč? Vlastně jen proto, že se píchla o trn růže, kterou jí podal. Halekal na strážné, že je dědic trůnu sousedního království a přišel princeznu požádat o ruku. Marně. Jako by ho nikdo neslyšel. Princezna ve svém záchvatu zuřivosti poručila: „Do žaláře s ním!“

Nána jedna rozmazlená, mumlal si vztekle, když ho zamykali do želez. Trochu se strachoval, co provedou jeho gardisté, pokud se k nim do zítřka nevrátí. Obával se, že se kvůli němu nechají zabít.

Válka mezi královstvím jeho otce Drtibrady a nesnášenlivým Sudomilem trvá vlastně od jeho dětství. Když mu bylo jedenáct, králové se sešli a pokusili se ukončit boje smlouvou o Filipově svatbě s Valentýnou, až děti dorostou do správného věku.

Tehdy se s tou holkou potkal poprvé. Okatá, rozdováděná, kamarádká – hned mu padla do oka. Ale než se smlouvu podařilo sepsat, králové, posílnění medovinou, si vjeli do vlasů. Rozhořel se divoký spor o stříbrné doly a od té doby se oheň nepřátelství, který se v jejich srdcích rozhořel, nedaří uhasit. Obě země se hroutí do zkázy. Chudnou, protože nemá kdo obdělávat pole a nejšikovnější řemeslníci byli nahnáni do vojska.

Princ Filip dospěl k přesvědčení, že by mohl s Valentýnou najít společnou řeč a tohle válečné běsnění jednou provždy zarazit. Jenže ona si zřejmě vůbec nevzpomněla, že se kdysi jako děti vzájemně seznámili. Taková to byla fajn holka. A najednou je z ní nafrněná fiflena, co se stará akorát o parádu a pohodlí. Byl znechucený a zklamaný. Nejhorší na tom všem ale bylo, že jí to fantasticky slušelo. I v okamžiku, kdy ječela, by ji nejraději popadl a zlíbal. „Jsem zamilovaný naivní blbec,“ nadával si princ v duchu, „matka měla pravdu, když mě varovala před neuváženými skutky.“

Královský rádce si Filipa pozorně prohlížel. „Naše princezna se ti líbí?“ vznesl další otázku, i když na tu první žádnou odpověď nedostal.

I tentokrát princ jen zamračeně vzdoroval.

„Jasně že se mu líbí. Jinak by sem nejezdil,“ zamumlal potichu kat.

Princi byl jeho hlas povědomý. Pozorněji se na muže zahleděl. Původně jeho zrak poutala jen katovská kápě. Nyní sklouzl pohledem k pasu a botám. Ty záplatované škorně znal. V očích mu zasvitlo, ale vzápětí sklopil zrak, aby zamaskovaného přítele neprozradil. Co tu proboha dělá jejich nejšikovnější zvěď?

Na rtech královského rádce se mihl smutný úsměv. „Všechny dosavadní pokusy obnovit mír mezi naší a vaší zemí selhaly,“ pronesl důrazně. „Tvůj příchod, principi Filipe, nám umožní postavit oba krále před klíčovou rozhodující volbu. Buď se spolu domluví, aby zachránili svoje děti, nebo budou svrženi bez následníků.“

„Zabijete nás?“ domýšlel si Filip.

„Ale kdepak. Mám jiné řešení. Postarají se o vás mágové.“

„Žádní kouzelníci nejsou. Naši dědové je všechny zlikvidovali a používání magie se od té doby trestá na hrdle,“ zavrtěl hlavou spoutaný mladík a dospěl k názoru, že matoucí řeči jen zakrývají úmysl ho sprovodit ze světa.

„Mýlíš se,“ ujistil ho starý rádce Zlatobýl, „jen se museli stáhnout na utajené území. Ovšem já vím, kde je hledat. O unesené královské děti se na moji přímluvu dva tři týdny postarají.“

„Co máte v plánu?“ dožadoval se vysvětlení Filip.

Starý muž však podal katovi klíč, aby vězni odemkl pouta, a mávl na ně, aby ho následovali.

Kráčeli hlouběji do podzemí a jen mihotavý svit louče osvětloval schodiště a chodby vyhloubené v kameni.

Vstoupili do kruhové místnosti, do níž se sbíhalo pět chodeb. Poslední šestá byla osazena pevnými dveřmi bez kliky a zámku.

„Ještě tu nejsme všichni. Musíme chvíli počkat,“ zastavil se rádce a vsunul louči do jednoho ze šesti držáků.

Filip měl sto chutí se znovu vyptávat, ale rádce se tvářil nepřístupně. Vtom z jedné chodby zazněly hlasy a po chvíli i kroky.

„Už toho mám dost,“ zaslechli princeznin rozmrzelý hlas. „Jak dlouho ještě půjdeme? Vždyť si ušpiním šaty. Kde je ta truhlice se starými šperky?“

„Nerozčiluj se. Vždyť je to skvělé dobrodružství. Kdo by si pomyslel, že máme pod hradem tajné chodby,“ oponoval jí nadšený hlas jejího mladšího bratra Jakuba.

Jakmile vstoupili do kruhové místnosti, všichni se po sobě překvapeně dívali. Jen muž s loučí, který sem právě doprovodil obě děti krále Sudomila, se uklonil rádci a oznámil: „Všechno je připraveno.“

„Výborně,“ kývl rádce, „vrať se a zamkni přístup do podzemí.“ Poté položil dlaň na dveře. Ty se skřípotem uvolnily vchod. „Teď mě prosím následujte,“ vyzval přítomné.

Rozpačitě a napůl zvědavě ho uposlechli.

Záhady utajeného světa

Podobně jako Jakub, i Filip klopýtl při výstupu z portálu. Podepřela ho silná ruka přítele.

„Cože?! Ty žiješ? A kde máš katovskou kápi, Same?“

„Klidně mi dál říkej Mlčochu, už jsem si na to zvykl,“ požádal ho muž, který nedávno před jeho očima uhořel na střeše vězení.

„Mám asi milión otázek,“ vydechl Filip.

„To my všichni,“ ujistila ho Valentýna.

Jeden ze dvou důstojně vyhlížejších mužů, kteří tu očekávali jejich příchod, je pozdravil malou úklonou. „Dovolte, abych se představil. Říkají mi Saltus a patřím ke kruhu mágů, pečujících o utajený svět. Můj kolega Lokyn,“ ukázal na druhého starého muže, „vám poví něco víc o jeho existenci a účelu. Vstupte prosím do auly, kde se můžete posadit a mluvit.“ Otevřel dveře do místnosti s velkým oválným stolem. Židle s vysokými opěradly, co stály kolem, si na první pohled byly podobné, ale vyřezávaná opěradla byla zdobena různými motivy.

Čtyři přátelé následovali muže, který se představil jako Saltus, a na jeho pokyn usedli tam, kam ukázal. Poté důstojně odkráčel a předal slovo Lokynovi. Mág na stůl postavil karafu s vodou a čisté pohárky. Poté usedl proti nim a začal mluvit.

„Utajený svět je skryté území, které bylo kdysi využíváno především jako útočiště pro lidi, kteří trpěli závažnými a nakažlivými nemocemi. Kdo sem jednou vkročil, již nikdy se nesměl vrátit mezi zdravé. Ti, kdo se o to pokusili, byli zabiti. Také mágové byli v té době pronásledováni a nemilosrdně vybíjeni. Saltus nemohl nikde najít domov, dokud nedorazil sem. Rozhodl se tady vybudovat útočiště nejen pro sebe, ale i pro ostatní pronásledované. Prvním krokem bylo vzít zdejší lidi i krajinu pod ochranu a existenci vznikajícího magického světa

důsledně utajit. Rozestřel kolem magické ochrany, aby sem nikdo cizí nepronikl. Hledal po světě další mírumilovné mágy, kterým poskytl domov. Společně vybudovali svět, kde je možné se rychle uzdravit ze zranění i nemocí. Na mladé působí uzdravující energie nejlépe, s narůstajícím věkem však její účinky postupně slábnou.“

„Uzdravuje i ze smrti?“ skočil mu do řeči Kuba.

„Ze skutečné smrti ne. Pro původní obyvatele končí existence smrtí jako všude jinde. Naději na vzkříšení mají pouze jedinci přivedení magickou bránou. Portál, kterým se na utajený svět přesunuli, jim při prvním průchodu odebírá jejich vzpomínky na vazby propojené s minulostí. Je celkem složité vysvětlit, co všechno se při průniku portálem děje. Částečně je přeneseno tělo včetně naučených schopností. V okamžiku smrti nebo při návratu na původní svět portál opět scelí veškeré vzpomínky včetně těla. Tím umožní těm, kdo na utajeném území zemřeli, opětovný návrat do života.“

„Takže bychom ve skutečnosti neumřeli, ani kdyby nás popravili?“

„Ne. Náš portál by vás oživil podobně jako Mlčocha. Ale tento malý zázrak je každému příchozímu umožněn pouze jedenkrát. Kdo by se rozhodl opakovaně vrátit na utajený svět, má smůlu a druhé zmrtvýchvstání už ho nečeká.“

„Aha. A co váčky s mincemi?“

„A to divné pravidelné počasí?“

„Naše magické váčky by měly každému umožnit, aby si pořídil něco k jídlu a na sebe. Počasí jsme přizpůsobili potřebám zemědělců.“

„Proč jste nezrušili otroctví?“ dorážela na muže Valentýna.

„Zákon připouští, aby byli do otroctví uvrženi ti, kdo závažným způsobem porušili zákon.“

„Jenomže z nás udělali otroky dřív, než jsme se rozkoukali,“ oponovala dívka rozhořčeně.

„Víš, děvče, nemůžeme uhlídat každého lumpa, který tu žije. Na celém světě existují mezi lidmi darebáci i hrabiví vykukové. Opravdu nejde lidem nařít, aby byli hodní, vstřícní, poctiví a laskavě dodržovali zákony.“

„Vážně s tím ani magie nic nezmůže?“

„Nezmůže,“ pokrčil mág rameny.

„Neříkejte mi, že nedovedete zasahovat do dění mezi lidmi.“

„V našem kruhu jsme se domluvili, že nic podobného nebudeme zkoušet. Lidé potřebují určitou volnost a svobodu. Nepřejeme si je ovlivňovat. Jen ti, kdo vyhledají rady mudrce, nebo se zeptají orákula, dostanou své odpovědi.“

„To je pravda,“ potvrdil Filip, „můj stařík od vodopádu mi velice pomohl.“

„Chtěl by ses s tím staříkem ještě jednou potkat?“ zahrály mágovi v očích šibalské ohníčky. Zvedl se a prudce otevřel jednu přilehlé dveře. Dívka, která se o ně z druhé strany opírala, prudce vklopýtala do místnosti. Při pohledu na Lokyna zčervenala jako pivoňka.

„Tohle je naše Lily. Je mimořádně magicky nadaná a dělá jí potíže respektovat domluvená pravidla. Ráda poslouchá cizí hovory, dovede částečně ovlivnit chování zvířat, hlavně se sojkami jí to jde skvěle. Sehrála staříka u vodopádu a rovněž ti v aréně podstrčila bombaletku. Ačkoliv o jejích prohřešcích víme, tváříme se, že jsme nic neviděli.“

Dívka zrudla ještě víc a špitla: „Omlouvám se.“

„Omluva se přijímá,“ usmál se Lokyn. „A teď doběhni pro Zlatobýla, ať své hosty zbytečně nezdržujeme.“

Sice s povzdechem, ale poslušně odešla.

Mág se posadil zpátky na svou židli. Propletl si prsty, jako by hledal přetrženou nit své přednášky. „Ještě je tu jedna věc, kterou si musíme vyjasnit. Stojíte před velice závažným rozhodnutím. Pokud si zvolíte návrat do svého původního světa, zůstanou vám všechny vzpomínky, včetně toho, co jste zažili v utajeném království. Jestliže se však rozhodnete pro naše magické útočiště, ponecháte si jen vzpomínky, které se týkají utajeného místa. Svou původní minulost nadobro ztratíte.“

„Něco jako konečná volba?“ ušklíbl se Filip.

„Přesně tak. Ve světě, kde se víc cítíte jako doma, budete žít až do smrti.“

Valentýna láskyplně pohlédla na Filipa a prohlásila: „Musíme se vrátit k rodičům. Doma nás čeká spousta práce.“

„A mohu tě přijít požádat o ruku?“ zahleděl se jí do očí se vší láskou, kterou k ní choval.

„Proč ne,“ pohodila rozmarně hlavou, „jen prosím tě vyber květiny, které nepíchají. Pohled na krev mi nedělá dobře.“

Jakub se zasmál a plácl Mlčocha po zádech. „Budou potřebovat dohled,“ předstíral znechucení nad trapným chováním zamilovaných.

„Takže zbývá poslední bod, než vás pošleme domů. V převlékárně odložíte oděv a obléknete se do svých původních šatů. Zároveň zde zanecháte vše, co jste si nepřinesli z domova. Pokud byste měli zájem o váček na mince, smíte si ho ponechat jako památku. Upozorňuji, že nebude fungovat a odevzdáte všechny mince, které se v něm nahromadily.“

„Místo váčku bych si raději nechal na památku tenhle amulet,“ Filip vylovil zpod košile vyřezávaného koníka, kterého mu daroval stařík od vodopádu, tedy – vlastně Lily.

„A máš s sebou nějakou cennost, kterou bys na oplátku věnoval našemu kruhu?“ zamračeně se zeptal mág. Filipova žádost se mu viditelně nezamlouvala.

„Cennost? Abych jedl, musel jsem pracovat. Nemám co nabídnout jako protihodnotu.“

„Stejně by nebylo vhodné, aby sis odnesl amulet,“ oddechl si kouzelník.

„Měla jsem na krku smaragdový náhrdelník,“ ozvala se Valentýna. „Snad by mohla jeho hodnota odpovídat hodnotě Filipova amuletu. Co říkáte?“

Lokyn se zachmuřil, ale po krátkém zaváhání přikývl.

Vtom do místnosti vkročil rozčilený Zlatobýl. Bez pozdravu na ně vychrlil: „Kde to vázne? Honem se převlékněte! Spěcháme domů!“

Poslední bitva

Zlatobýl je popoháněl celou dobu a jeho nervozita byla nakažlivá. Spěchali, jak nejrychleji to šlo. Přesto dorazili pozdě.

Rádce Zlatobýl vyslechl po cestě několik tlumeně pronášených hlášení a mračil se čím dál víc.

Filipa a Mlčocha zavřel ve svém pokoji a na věž rádce vyšplhal pouze s Valentýnou a Jakubem.

„Sakra, kde vězíš, chlape?!“ zařval na něj král Sudomil ze svého stanoviště, odkud měl výhled po celém okolí hradu, nyní proměněné v bojiště.

„Hledal jsem vaše unesené děti, jasnosti,“ zadýchaně odvětil Zlatobýl, „a našel jsem je.“

Král se letmo ohlédl přes rameno a zahučel: „No, to je dost.“

Dál se o Jakuba ani Valentýnu nezajímal. Jeho chování v nich zadusilo větu: „Rádi tě zase vidíme, tatínku.“ Oba mlčeli a přistoupili blíž, aby se podívali, jak se právě probíhající bitva vyvíjí. Úplně je zamrazilo při pohledu na množství mrtvých a umírajících vojáků, včetně spousty koní. Nikdy nespátřili masakr takového rozsahu. Přetrvávali jen malé ostrůvky bojujících. Mezi nimi se potáceli osamělí zranění jedinci a byli natolik zmatení, že ani nedokázali opustit bojiště.

Velitelský stan krále Drtibradý stál nedotčený na výšině, z níž byl nejlepší výhled na hrad a okolí.

„Zlatobýle! Okamžitě mi sežeň schopného velitele. Musí sešikovat naše vojáky a napadnout nepřitele z týlu!“

„Na nádvoří zbyly už jen hradní strážé,“ upozornil panovníka rádce.

„Výborně. Tak je tam pošli!“ přikázal král.

„Je to rozumné? Náš hrad by ztratil poslední obránce. Nepřítel by ho mohl dobýt,“ protestoval rádce.

„Neslyšel jsi? Vydal jsem rozkaz!“ rozčílil se Sudomil. „Tak ho sakra poslechni!!!“

„Jak přikazujete, výsosti,“ podvolil se Zlatobýl a mávl na královny děti, aby ho následovaly po schodech dolů.

Jakmile se ocitli z doslechu, vzal je starý rádce za ramena. „Rychle doběhněte pro Filipa a nenápadně ho odvedte do mých soukromých kasáren. Schoval jsem tam oddíl jeho gardistů, se kterým přijel na námluvy. Naše ozbrojence si vezme na povol tady Jakub. Počkáte, až hradní stráž odpochoduje z hradu a hned potom spolu s Filipem obsadíte celý hrad.“

„Co s tátou?“ zeptala se stísněným hlasem Valentýna.

„Vyber mu nějakou pěknou vězeňskou kobku.“

„Tohle asi nedokážu.“

„Nevadí. Pošli Mlčocha. Určitě tvému otci neublíží.“

Obě královské děti odběhly a rádce se vypravil k bráně, aby strážným tlumočil králův příkaz. Velitel se tvářil nedůvěřivě. Vyslal ke králi poslíčka, aby potvrdil panovníkovu vůli. Mladík v zácvičku vzápětí přiběhl a celá tvář mu hořela. Král měl pádnou ruku.

Velitel spolkl další námitky a vyvedl své muže ven na bojiště. Zlatobýl si v duchu přál, aby bitvu přežil. Chytré a věrné vojáky by si měli hýčkat a ne jimi plýtvat v prohraném boji.

Netrvalo dlouho a hrad se ocitl ve Filipových rukou. Mlčoch se vyznamenal. Krále přemístil do podzemní vězeňské cely bez oken tak nenápadně, že si toho na hradě nikdo nevšiml.

Rádce zastavil Valentýnu a zvučným hlasem pronesl: „Princezno Valentýno, váš otec je nezvěstný. Je na vás, abyste místo něj vydala příkaz, jak má bitva pokračovat.“

„Jak to mám proboha vědět?“ polekala se a zoufalým pohledem hledala oporu u Filipa.

„Měl bych návrh,“ nezklamal ji mladík. „Pošlu svého muže k otci se vzkazem, že jsem obsadil hrad a že mu otevřu bránu.“

Potom na věži vztyčím svou zástavu. Vsadím poslední boty, že sem velice rychle dorazí. Uvidí mě a bez obav se svými muži vstoupí na nádvoří. Tady ho přemůžeme a šoupneme k Sudomilovi.“

„Král Drtibrada je chrabrý muž,“ namítl rádce. „Co ho raději uvítat pohárem vína?“

„Jed?“ zamračil se Filip.

„Ale fuj,“ ohradil se Zlatobýl, „lehká ospalost by situaci ulehčila. A kdo ví, třeba by se nechal odvést dolů, aby si osobně prohlédl zajatého Sudomila.“

„Vaše plány nemají chybu,“ pochválil rádce princ. „Tohle by na tátu mělo zabrat. A hned potom s touhle hloupou válkou definitivně skončujeme. Jdu na to.“

Jenže plán vyšel jen částečně. Král Drtibrada se do podzemí vypravil se svou ochrankou, což byli čtyři zdatní bojovníci. Mužům, které vedl Jakub, se sice při přepadu podařilo krále omráčit úderem do hlavy, ale králova ochranka se nemínila vzdát a bojovala mimořádně tvrdě.

Rádce Zlatobýl vyhledal Filipa a Valentýnu. Stáli na hradbách v objetí a při pohledu na bojiště se tvářili nešťastně.

„Nerad vás ruším, Vaše Veličenstva,“ lehce se jim uklonil.

Překvapeně na něj pohlédli. Filipův pokus o hořký úsměv naznačil, že pochopil nepřímou narážku. Je potřeba rozhodnout, co bude dál.

„Co by nám zkušený rádce doporučil?“ zeptal se Zlatobýla.

„Dovolil jsem si zařídit několik neodkladných záležitostí. Jakub s Mlčochem právě dohledávají přeživší vojáky. Měli by se shromáždit zde na nádvoří, abyste k nim mohli promluvit.“

Mladí lidé mlčky přikývli.

„Rovněž jsem vyslal několik vozů, aby posbíraly raněné. Pro mrtvé postaví naši vesničané několik pohřebních hranic a zítra

navečer se rozloučíme se všemi, kdo poslední válečnou bitvu nepřežili.“

„Budeme muset vojáky nakrmit,“ napadlo Valentýnu.

Rádce pochvalně přikývl. Tohle byla úplně jiná princezna než dřív. Jako by našla sama sebe a smysl života.

„Provozní záležitosti vyřeší David s Mlčochem a lidé, které mají k ruce. S vámi musím probrat, co oznámíte vojákům a svým lidem.“

„Pravdu?“ trochu nejistě se otázala princezna.

„Ano, i to je jedna z možností. Ale máte představu, kam povede? Lidem se nebude líbit, jakým způsobem jste získali trůn. Ti, kdo byli věrní vašim otcům, se mohou pokoušet o osvobození vězňů a budou zpochybňovat vaši vládu.“

Filip se ošil. „To je pravda. A ani bych jim to nemohl zazlívát.“

„Máme lidem oznámit, že oba králové zemřeli?“ mračila se na něj Valentýna. „Nebo je snad opravdu zabít?“

Rádce odmitavě mávl rukou. „Měl bych jeden návrh. Ale pojďme se posadit ke skromné večeři, abychom si o něm mohli v klidu popovídat. Až zvážíme všechna fakta, vy dva společně promluvíte k lidu.“

Večeře se poněkud protáhla. Dlouho zaníceně diskutovali, než se shodli na finální podobě společného plánu.

Mezitím se nádvoří zaplnilo vojáky, kteří zde čekali na slíbený příděl jídla. Vypadali vyčerpaně a odevzdaně. Chuť k boji je nadobro opustila.

Rádce Zlatobýl přitáhl jejich pozornost, když z balkónu po trubačově fanfáře hlasitě oznámil, že jejich panovníci mají pro svůj lid závažné sdělení.

Nyní na balkón vstoupil ve slavnostním oděvu princ Filip společně s princeznou Valentýnou.

„Ač nerad, přináším vám smutnou zprávu. Můj otec, král Drtibrada, narazil při obsazování hradu na svého dlouholetého nepřítele krále Sudomila. Utkali se v děsivém souboji. Oba byli velice stateční a odhodlaní. Bohužel, ani jeden z nich tento souboj nepřežil. Vzdejme čest jejich památce.

Trubač zatroubil fanfáru, určenou jako poctu věčnému spánku. Vojáci sňali pokrývky hlavy, někteří salutovali.

„Těla obou slavných králů budou zítra ráno umístěna na zvláštní pohřební hranice,“ pokračoval v proslovu Filip, „a až se s nimi rozloučíte všichni, kdo jste je znali, odevzdáme je plameni a věčné slávě.“

„I já mám pro vás důležité oznámení,“ ujala se slova Valentina, „princ Filip mě požádal o ruku a já souhlasila. Protože máme smutek, zásnuby proběhnou jen v úzkém rodinném kruhu. Ode dneška za rok však uspořádáme velkou svatbu s hostinami ve zdejším i sousedním království.

„Ať žije nový král... a nová královna...“ začaly se ozývat výkřiky z davu. Vojíkům došlo, co to znamená, a po chvíli už jásali všichni.

Filip si gestem vyžádal ticho. „Zítra odpoledne, až se rozloučíme s mrtvými, mohou ti z vás, kdo si nepřejí zůstat ve vojenské službě, navštívit správce kasáren a odevzdat odpáraná vojenská označení z uniforem. Dostanou poslední žold a mohou se vrátit domů.“

Nálada na nádvoří se viditelně vylepšila.

Zásnuby ve vězení

Lidé procházeli kolem pohřebních hranic obou králů a klaněli se jim. Sudomilova tvář byla poznamenaná sečnou ranou, Drtibradův krk byl probodnutý a rána byla částečně vidět. Těla ve slavnostních úborech se zbraněmi po boku byla hojně zasypána květy, které sem lidé z úcty ke svým panovníkům přinášeli.

Filip s Valentýnou nevěděli, kam dřív skočit. Museli se rozdělit. Postupně řešili problémy v kuchyni, ve zbrojnici, v kasárnách i ve vězení. Zavřeli do kobek několik zlodějů, kteří se pokoušeli zbohatnout na zmatcích kolem přípravy mrtvých.

„No sláva! Tady jsi,“ zajásal Mlčoch, když našel prince Filipa. „Právě dorazila královna Marie, tvoje matka. Vzkázal jsem jí, co se stalo.“

„To přece nemohla stihnout.“

„Ale ano. Možná bys měl nejdřív vědět, proč se Zlatobýlův plán, jak usmířit obě království, nevydařil. Zpočátku to vypadalo nadějně. Boje ustaly a zhruba měsíc oba králové pátrali po svých dětech. Bohužel je nenapadlo se spojit. Král Drtibrada ztratil trpělivost jako první. Obvinil Sudomila, že únos je jeho dílo. Prý běsnil celý týden jako rozumu zbavený. Okamžitě shromáždil každou zdravou ruku, schopnou udržet zbraň a vytáhl proti svému nepříteli. Dřtil jeho vojsko, až se probíjoval sem do blízkosti hradu. Tvoje matka ovšem doma nezůstala. Držela se den jízdy od místa, kde se král právě zdržoval. Velice se bála, že kromě syna ztratí i manžela. Takže je tady a čeká na tebe na nádvoří.“

„Ach jo. Doufám, že otcův pohřeb ustojí,“ povzdechl princ a spěchal, aby mohl matku obejmout.

Královna prolila potoky slz pravděpodobně už po cestě, neboť její dvorní dáma svírala košíček plný mokrých kapesníčků.

„Ty žiješ, Filipe, to je zázrak. Ale nevím, nevím, jak se smírím se smrtí tvého otce. Zaved' mě k pohřební hranici.“

„Nejdřív se posad', maminko, za chvíli tam půjdeme spolu,“ manévroval královnu k malému stolku, kam sloužící okamžitě donesli osvěžující nápoj a pár kousků ovoce.

„Musíš mi, Filípku vyprávět, co se ti přihodilo.“

„Budu vyprávět, a budu vyprávět dlouho. Ale ne teď. Jen ti musím oznámit, že jsem princeznu Valentýnu požádal o ruku.“

„A co? Vyslyšela tě?“ přestala královna na chvíli slzet.

„Ano.“

„Kéž vám to přinese štěstí a spokojený život.“

Těsně před obřadem Filip dovedl matku ke hranicím obou králů. Jakmile královna Marie spatřila svého muže, zavrávala. Filip ji musel celou dobu podpírat.

Ve chvíli, kdy se rozhořely plameny, aby duše mrtvých vynesly k nebi, královna se zhroutila. Filip s pomocí Valentýny a matčiny první dámy dovedl naříkající matku do princezniných komnat. Služebná přinesla královně utišující nápoj, ale Filip ho matce nepodal. Počkal, až služebná odejde, a přitáhl si židli tak, aby matku mohl vzít za obě ruce.

„Tohle já nepřežiju, chlapče, opravdu ne. Smrt milovaného muže mě zabije. Nemám sílu tomu vzdorovat,“ naříkala a hlas se jí zadrhával.

„Mami, poslouvej mě. To, co jsi viděla, byla jen iluze. Můj otec žije. Akorát, že jsme ho uvěznili. S Valentýnou si nepřejeme žádnou válku. Chceme žít v míru.“

„Co to povídáš?“ zhrozila se „On je ve vězení?“

„Ano.“

„Ve vězeňské kobce? Chcete ho v ní nechat do konce života? To je přece horší než smrt,“ ztvrdly královně rysy a vyprostila své ruce z Filipových.

„Poslouchej mě, mami. Na dnešní večer jsme s Valentýnou naplánovali zasnuby. Uvidíš se s tátou a oba si poslechnete velice zvláštní příběh. Do té doby by sis měla trochu odpočinout a upravit se.“

Kdosi zaklepal na dveře a do komnaty vstoupila Lily.

„Kde se tu bereš?“ podivil se Filip.

„Copak vám Zlatobýl neřekl, že jsem jeho vnučka? A kdo myslíš, že zařídil iluzi na obou pohřebních hranicích?“

Filip zavrtěl hlavou: „Nic bližšího nám neřekl. Je to starý tajnůstkář.“

„Utajení je důležité,“ vzala Lily uklidňující nápoj ze stolku a jen tak mimochodem ho vylila z okna. „Pomohu teď královně Marii a její první dámě, aby si odpočinuly a na zasnuby dorazily v nejlepší kondici. Nikdo si ani nevšimne, až odejdou z komnaty.“

„Jsi úžasná,“ lehce se uklonil Filip.

„Já vím,“ mrkla na něj Lily, „a tady máš něco pro snoubenku. Určitě jsi neměl čas se zabývat maličkostmi.“

Vložila Filipovi do dlaně úzký zlatý prstýnek s kamínkem, který připomínal sojku.

„No, páni! Jak jen ti mám poděkovat?“

„Tím, že to tady dáte do pořádku a budete se mít rádi,“ postrčila ho směrem ke dveřím. „Běž už. Ať stihnete všechno pořádně přichystat.“

Měla pravdu. Zásnub se měli kromě snoubenců zúčastnit jen oba králové, královna Marie se svou dvorní dámou, Jakub, Mlčoch a Zlatobýl se svou vnučkou. Nikdo další netušil, že staří panovníci ve skutečnosti nezemřeli a jen byli přesunuti do

utajované části podzemí. Mlčoch byl důkladný. Zařídil s pomocí Jakuba úplně všechno a odmítl zasvětit kohokoliv dalšího. Veškeré vybavení a pohoštění museli tedy do skrytých chodeb propašovat osobně, každý něco.

Filip netušil, co Zlatobýl uvězněným králům pověděl, ale když chystali stůl ke společnému pohoštění, oba muži se sice drželi co nejdál od sebe, ale už na sebe neřvali urážky ani výhrůžky. Chovali se s důstojností panovníků. Jen jejich pohledy zůstaly nabroušené, a když o sebe křísky, každému, kdo je zahlédl, naskočila husí kůže.

Královna Marie zářila. Objala manžela, syna i Valentýnu.

Sudomil se přivítal se svými dětmi poněkud chladněji.

„Táta nikdy neuměl projevovat city,“ posteskl si Jakub tiše, aby ho slyšel pouze Zlatobýl.

Lily se na rádcův pokyn ujala role hostitelky. Do připravených sklenic nalila víno a mrknutím naznačila Filipovi, že nastala správná chvíle.

Mladý muž zvedl růži, ze které předtím odstranil všechny trny a stonek pevně obalil zlatou stuhou. „Milá princezno Valentýno,“ oslovil svou milovanou, „dovolte, abych vás před zraky rodičů a přátel veřejně pořádal o vaši ruku.“

Princezna přijala květinu: „Ráda se stanu vaší ženou, princí Filipe.“

Navlékl jí prstýnek od Lily a princezně oči zazářily nadšením. „Je velice krásný,“ prohlížela si ho v tlumeném světle okolních svícnů.

„Tatínku?“ tázavě se obrátila na Sudomila.

„Žehnám vašemu svazku,“ odříkal poněkud prkenně.

„Děkuji,“ špitla Valentýna a šla otce políbit. Filip zůstal jen u lehké úklony a přemýšlel, čím asi rádce svého krále vydíral, aby s jejich svazkem vyslovil souhlas.

Drtibrada s manželkou jim požehnali mnohem srdečněji. Po společném přípitku začala hostina.

Filip střídavě s Valentýnou a Jakubem začali vyprávět o svých dobrodružstvích v Utajeném království. Posluchačům se několikrát přihodilo, že samým údivem zapomínali žvýkat.

Kam za štěstím?

Dalo by se říct, že se zasnubní večeře vydařila. Ke konci byli všichni uvolnění a v dobrém rozmaru. Toho využil Zlatobýl, zacinkal na skleničku a postavil se. Upřely se na něj zraky všech přítomných. Lily hbitě dolila prázdné číše vínem. Filip mimoděk sevřel pěsti, protože si uvědomil, že nastává klíčový okamžik.

„Milí přátelé, všichni jste si dobře vědomi závažnosti situace, ve které se právě nalézáme. Králové Drtibrada a Sudomil už nikdy nevzkročí na své pozemky, protože oficiálně jsou mrtví a pohřbení. Děti je však nechtějí připravit o život a dokonce se jim nelíbí ani představa, že by jejich otcové zbytek života strávili ve vězení. Proto nabízím variantu, o které před chvílí vyprávěli Filip, Jakub a Valentýna. Utajené království. Drtibrada a Sudomil nemají na výběr. Buď se podvolí, nebo je tam dopravíme násilím. Musím se však zeptat vás ostatních, zda je tu někdo, kdo by si přál je dobrovolně doprovodit, jako to v případě našich snoubenců udělali Kuba a Mlčoch.“

Rozhostilo se napjaté ticho. Skoro všichni sáhli po číši s vínem. Královna Marie se napila a postavila se.

„Přeji si doprovodit svého manžela,“ prohlásila pevným hlasem. „Promiň, Filipe,“ zašeptala pak omluvně směrem k synovi.

Její dvorní dáma se okamžitě připojila. „Nemám rodinu, nemám milého a neumím si představit, že bych svou milovanou paní opustila. Půjdu také.“

„Výborně,“ přikývl Zlatobýl. Drtibradův výraz při pohledu na Marii zjemněl vlídností.

„A Filip shrábne obě království,“ zavrčel odbojně Sudomil.

„Mýlíš se tatínku,“ ujistila ho Valentýna. „Trochu Jakubovi pomůžeme se zdejšíím územím, ale po svatbě se přestěhujeme

na Drtibradův hrad. Už jsme se domluvili. Tvého trůnu se ujme Jakub.“

Sesazený král Sudomil vztekle pohlédl na Zlatobýla. „A já blázen tě považoval za přítele!“

Rádce se smutně usmál. „Mám tě rád, Sudomile. Mám tě rád do té míry, že tě do utajeného mágova světa doprovodím.“

„Ale kdo potom bude radit Jakobovi?“ zamračil se Sudomil.

„Nahradí mě tady Mlčoch. Je mimořádně schopný a věrný. A co víc, Kuba ho má rád.“

„Vypadáš jako neškodnej stařík, ale jsi zatraceně prohnanej holomek,“ mumlal Sudomil, ale nejhorší vztek už ho zřejmě přešel, neboť odevzdaně přikývl.

Filip s Valentýnou naposledy objali své rodiče.

S malinko provinilým pocitem opustili podzemí. Vystoupili na nádvoří. Na hradě vládl klid. Hvězdy zářily jako drahokamy nasvícené stříbrným světlem. Vyšplhali na hradby a s trochou nostalgie zabloudili pohledem ke spáleništi, odkud stále stoupal dým. Vítr ho hnal pryč od hradu, jako by chtěl ze světa vymazat poslední tragické následky války.

„Víš co?“ navrhla Valentýna. „Ráno si osedláme koně a poohlédneme se po místě, které válka nepoznamenala.“

„Prima,“ odsouhlasil nápad Filip. „Sejdeme se časně ráno ve stájích. Měli bychom ale vyrazit brzo a tajně, jinak nám jako doprovod vnutí zástup strážných.“

„Já se tam propížit dokážu,“ uličnický mrkla na Filipa, jako by chtěla dodat „Uvidíme, kdo tam bude dřív.“

Pravda je, že se ráno vytratili z hradu, aniž vzbudili pozornost. Nebylo lehké objevit místo, které si navzdory válce zachovalo svou nedotčenou krásu. Princezna se tu však vyznala a nakonec objevila skupinu stromků a keřů, za nimiž se zelenala tráva se záplavou divoce rostoucích květů. Valentýna dokonce

nezapomněla ani na malý košík se snídaní. Usedli, posilnili se a dívka se blaženě opřela o Filipovo rameno.

„Nádherné místo,“ položil se do trávy. Dívčina hlava tím ztratila oporu a skončila na jeho hrudi. Objal ji.

Valentýna ho stéblem šimrala na krku a pak se dotkla jeho památečního amuletu. „Zapískej na něj. Jen tak... pro radost,“ vybídla ho.

„Jsme doma. Tady nefunguje.“

„To přece vůbec nevádí. Aspoň jednou pískni. Pro štěstí.“

Filip se zasmál a vyhověl jí.

„Víš, co si představuji?“ vzdychla rozmarně. „Jak naše štěstí právě roztáhlo křídla a my se vznášíme...“

Nedořekla. Úder kopyt je vmžiku vyburcoval k pozornosti. Nebylo by radno se střetnout se zběhlými vojáky. Museli být opatrní. Princ neprodleně sáhl po zbrani. Opatrně vyhlédli přes keře.

Zlatý okřídlený kůň rozčileně potřásal hřívou.

„Slunečníku?“ Filip nechtěl věřit vlastním očím. „Ani nevíš, jak rád tě vidím,“ přitiskl tvář ke koňskému čenichu. „Neměl bych tě příliš zdržovat. U nás bombaletky nerostou a bez jejich magie by z tebe byl jen obyčejný kůň. Ale krátký let kolem hradu snad vydržíš. Co říkáš?“

Filip naskočil a vytáhl před sebe na pegasův hřbet i svou milovanou Valentýnu. Vznegli se do vzduchu a zaplavil je úžasný pocit čehosi neskutečného.

Kéž by se štěstí dalo nasušit do zásoby jako bylinky nebo zapečetit do láhve na zlé časy...

Epilog přímo pohádkový

Uplynul rok.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že už konečně máme všechny ty svatební hostiny za sebou. Brzo bych nedopnul svůj kabátec,“ posteskl si král Filip.

„Nepřeháněj,“ rozpustile ho pleskla po břicho královna Valentýna.

Přestěhovali se na Drtibradův hrad hned po Jakubově korunovaci.

I tady na ně čekala práce s obnovou poničeného území. Kromě pěstování plodin, chovu dobytka bylo nutné též opravit kupecké cesty a zajistit jejich bezpečnost. A mnoho dalších věcí.

Jednoho dne si Filip s Valenýnou roztáhli v altánu mapu, aby na hlavních kupeckých cestách vyznačili místa, kde je nutné co nejdřív vyspravit mosty nebo zabezpečit sesouvající se svahy.

Zrovna když jim páže neslo občerstvení, vlétl do altánu pták a doslova se rozplácl na stůl doprostřed rozložené mapy. Vypadal, jako by právě zemřel, nebo tak učinil v následujících okamžicích.

Týna nejdřív polekaně odskočila, ale hned se vrátila. „Sojka?“ překvapeně povytáhla obočí.

„Poštovní sojka,“ sáhl po ptákovi Filip a sundal pouzdro připevněné k ptačí nožce.

Páže jen kulilo oči: „Poštovní holuby znám, ale sojka?“

„Přiletěla zdaleka,“ odsekl Filip a pokynul chlapci, aby občerstvení odložil. Pak mu do rukou vrazil bezvládného ptáka. „Dej mu napít a něco k snědku. Běda ti, jestli umře,“ zavrčel a páže zbledlo. Přitisklo si sojku k hrudi a pádilo směrem ke stájím.

Valentýna nesouhlasně mlaskla. „Místo vyhrožování jsi ho měl spíš poučit, co mají sojky rády.“

„Však on si poradí, je to chytřej kluk,“ zamumlal Filip a soustředil se na rozložení velice tenkého popsaného papíru.

„Co je to za zprávu?“ zvědavě mu nakoukla přes rameno.

Pečlivě uhladil papír, aby se nepotrhal a oba četli:

Ahoj, Filipe, snad tě naše sojka najde.

Jsme na návštěvě u kováře a potkali jsme tu poustevníka od vodopádů. Má bílé vousy, dlouhé až tam, kde kluci čůrají. Píše místo nás, protože nám to zatím moc nejde. A on prý sám za sebe nic podobného psát nesmí.

Prý tě bude zajímat, že má Ursin novou partu bojovníků. Nejsou nejmladší, ale mluví se o nich jako o zdatných válečnících. Kozí brada se tu a tam rozzuří a jen Sudoprđ ho umí uzemnit. Doprovází je ukecanej dědula, kterému říkají Rulík. Rulíka máme rádi, protože mívá bezvadné nápady. Jo a Kozí brada se nedávno zamiloval. Hecují ho, aby se oženil. Ta jeho Marie vyšívá chrámové obrazy a učí to i naši mamku. Je celkem fajn. Sudoprđ taky jezdí za nějakou dámou, ale ještě jsme ji neviděli. A co Týna? Jste spolu?

Stýská se nám.

Dink a Leon.

Královští manželé na sebe pohlédli a usmáli se.

„Doufám, že sojka přežije, ráda bych jim odpověděla,“ pobaveně se vyjádřila Valentýna.

„To já taky,“ přitakal Filip. „Co bys jim napsala?“

„Přece, že jsme se vzali, že Kuba s Mlčochem, který nakonec zázrakem přežil, vlastní nejkrásnější stádo koní. Taky že Kuba šéfuje na jedné velké kamenné tvrzi. A co bys jim napsal ty?“

Filip se krátce zamyslel. „Napíšu jim, ať poprosí Marii, aby jim upekla královské buchty nebo veselé perníčky. Ty jsem jako kluk zbožňoval.“

„A máš na ně recept?“ zajímalo Valentýnu.

„Až ho najdu, upečeme perníčky spolu,“ zahleděl se Filip na svou ženu a pak ji něžně políbil.

Konec 2. dílu